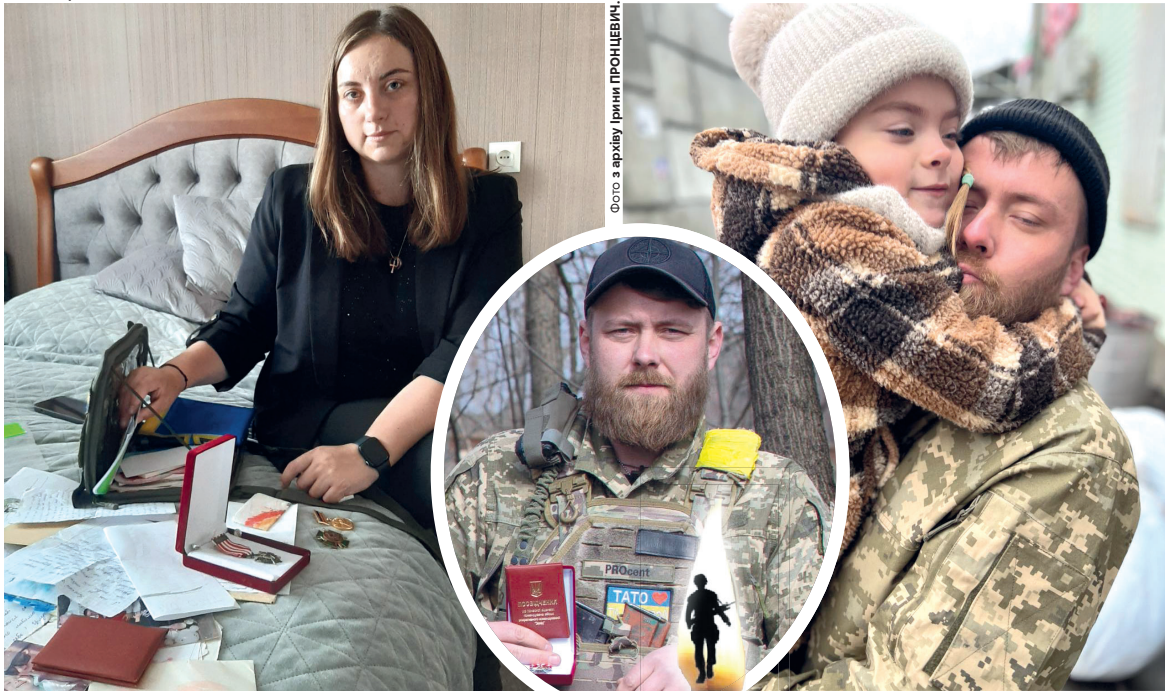

■ Незагойна рана

«Донечко, я тебе дуже люблю й любитиму навіть після смерті»

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Нагорода чоловіка, листи, якими вони обмінювалися з ним навіть у вік інтернету, сьогодні для Ірини – це вже найдорожчі реліквії.

Цій дівчинці – доньці захисника-Героя – все життя не вистатиме її люблячого татка.

Історія невимовного болю – на с. 8

■ Спеціальний репортаж

Життя в листі очікування: як у Ковелі рятують тих, хто чекає... серця

Чекати на трансплантацію – це щодня перебувати на межі. Кожен день для цих людей – випробування, знаючи, що час – неблаганний. Бо часто вони можуть не діждатися на важливе сповіщення про надію на життя. У Ковельському міськрайонному територіальному медичному об'єднанні у 2019 році з'явився справжній шанс на порятунк. Є фахівці, команда і досвід. Але й тут дають про себе знати лист очікування та боротьба з часом. Трансплантація в Україні досі зіштовхується з невирішеними питаннями і труднощами в організації донорства

Фото: kovelmtmo.org.ua.

У Ковельському МТМО здійснили уже понад 30 трансплантацій.

Розповідь про професіоналів – на с. 10

■ Примхи небесної канцелярії

Фото: Петро КРАВЧУК.

На цьому дереві зійшлися і весна, і літо, і навіть – осінь...

«Волинський Гіннесс» повідомив про аномалію на Поліссі

В останні дні червня у селищі Любешів... зацвіла яблуня, на якій уже вирости чималі яблука

Петро КРАВЧУК,
автор «Книги рекордів Волині»

Минулого тижня помітив, що знову цього року зацвіла наша молода яблунька.

«Звичайно, що це – аномалія, тому що всьому – свій час.»

На одній із гілок під плодами, які вже почали рум'янитися, білили п'ять квіточок. Звичайно, що це – аномалія, тому що всьому – свій час.

Про природні
несподіванки – на с. 9

■ Серце, віддане Україні!

В останньому бою Петро Канонік врятував 8 своїх побратимів ціною власного життя...

Бойовому медику з Ковеля посмертно присвоїли звання Герой України

Ліна ВОГОНЬ

Ковельчанину, бойовому медику військової частини А7028, який героїчно віддав своє життя у боротьбі за свободу – Петру Каноніку, присвоєно звання Герой України.

Відповідний указ №429/2025 підписав Президент Володимир Зеленський, повідомили в Ковельській міській раді.

«За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові постановляю: Присвоїти звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» КАНОНІКУ Петру Миколайовичу – сержанту (посмертно)», – йдеться у документі.

Петро пройшов багато гарячих точок ще під час АТО. Воював гранатометником штурмової роти у 24-й окремій механізованій бригаді імені Короля Данила. Був учасником геро-

«Часто він не лише допомагав своїм побратимам вижити, але безпосередньо брав участь у відбитті ворожих штурмів.»

їчної оборони Луганського аеропорту, брав участь у боях за селище Георгіївка та місто Лутугине. Нагороджений відзнакою Президента України «За участь в антитерористичній операції», нагрудним знаком «Учасник АТО».

У перший день повномасштабної війни пішов у Ковельський районний ТЦК та СП. 31 травня 2022 року був призваний у 100-ту бригаду ТРО. Переквалі-

фікувався із штурмовика у бойового медика, адже мав відповідну освіту.

Два з половиною роки рятував життя своїх побратимів. Часто він не лише допомагав своїм побратимам вижити, але безпосередньо брав участь у відбитті ворожих штурмів. В останньому бою, будучи пораненим, до кінця виконував свою місію – евакуйовував хлопців із поля бою. Ціною власного життя тоді він врятував 8

«Це не людина загинула, а загинув «цвіт нації»», – так кажуть про Петра Каноніка побратими.

своїх побратимів.

Був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня, почесним нагрудним знаком Головнокомандувача ЗСУ «За збережене життя», відзнакою командири 100-ої окремої бригади територіальної оборони України «За оборону рідного краю».

34-річний сержант Петро Канонік загинув 9 серпня 2024 року біля мі-

ста Торецьк Донецької області.

«Про таких, як він, кажуть, що це не людина загинула, а загинув «цвіт нації». Наш обов'язок зробити так, щоб пам'ять про воїна була увіковічена. Його героїзм назавжди залишиться в пам'яті тих, хто боровся разом із ним», – зазначають його побратими.

Вічна пам'ять і слава Герою! ■

■ Пульс тижня

За фото крутої автівки волинянин заплатив 100 000 гривень

Шахраї продали «міражну машину» на Горохівщині

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Черговою жертвою ошуканців став житель села Холонів Горохівської територіальної громади Луцького району.

Чоловік перерахував завчасу 100 000 гривень за автівку, розрекламовану на онлайн-майданчику AVTO RIA.

Горохівські правоохоронці вирішують питання про внесення відомостей про цю подію до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ч. 1 ст. 190 КК України. Поліцейські вже вкотре закликають усіх довірливих до поміркованості. ■

Погода: нарешті – справжнє літо! Час накупатися і позасмагати! Адже протягом тижня на Волині очікується суха погода, зумовлена антициклоном із центром над Західною Європою, інформує обласний центр з гідрометеорології. Тож із 2 липня очікується підвищення температури повітря: вночі – до +11–16°C, вдень – аж до +28 – 33°C.

Штаб Тероборони Волині оголосив набір до добровольчих формувань (ДФТГ) трьох громад області: Луцької, Боратинської і Підгайцівської. Нині основний напрямок діяльності добровольчих формувань – прикриття повітряного простору в складі мобільно-вогневих груп.

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ» ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

- ✓ ТЗОВ «Городище» Луцького району (директор **Анатолій НИКОНЮК**)
- ✓ Нововолинський олійний завод (директорка **Вікторія БУБЕЛА**)
- ✓ СГТОВ «Лище» Луцького району (директор **Святослав КАРБОВСЬКИЙ**)
- ✓ С(Ф)Г «Нива» Луцького району (директор **Анатолій МАСЛІЧУК**)
- ✓ С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор **Степан САЙКЕВИЧ**)
- ✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (директор з виробництва **Тарас ЩЕРБЛЮК**)
- ✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор **Валерій ДІБРОВА**)
- ✓ СТЗОВ «Облапське» Ковельського району (директор **Леонід САМЧУК**)
- ✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (директор **Василь НАЗАРЧУК**)
- ✓ Підприємець **Сергій ПШАВА** (Ковельський район).

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 0661338688.

■ Важливо

Політика Героїв. Україна створює нову систему підтримки ветеранів

Як держава системно підтримує ветеранів, розповіли в партії «Слуга Народу»

Катерина КОЗАЧУК

За різними оцінками в Україні налічується понад мільйон ветеранів, а після перемоги їх кількість може зрости до 5–6 млн. Вже зараз наші воїни повертаються з фронту з пораненнями, психологічними травмами та іншими наслідками війни. Значна частина з них потребує медичної та психологічної реабілітації, а також максимальної уваги та поваги з боку держави.

В партії «Слуга Народу» зазначають, що Політика Героїв давно стала одним із найпріоритетніших напрямів діяльності і для Президента України, і для уряду, і для парламенту. В Держбюджеті-2025 на ветеранську політику виділені рекордні 10,7 млрд грн. Влада намагається вперше створити цілісну модель підтримки, яка охоплює всі ключові сфери – від медичної реабілітації до розвитку бізнесу.

«Політика Героїв – це не про окремі ініціативи. Це – державна система, яка охоплює життєвий шлях кожного ветерана після фронту. Ми змінюємо підхід – від символічної вдячності до конкретної підтримки у повсякденному житті», – зазначила очільниця партії «Слуга Народу» Олена Шуляк.

ПРОСТОРИ МОЖЛИВОСТЕЙ

В партії «Слуга Народу» розповіли, що одним із ключових елементів політики є мережа ветеранських просторів у громадах – місць, де ветерани зможуть отримати послуги, консультації, психологічну підтримку та доступ до реабілітації. На реалізацію цього проекту держава виділила 450 млн грн. Зокрема, передбачаєть-

ся будівництво нових, сучасних споруд обласного рівня, котрі забезпечать якісне надання широкого спектра послуг для ветеранів.

А для того, щоб ветеранські простори стали просторами можливостей для наших воїнів, влада створила інститут помічників ветерана – фахівців, які зустрічатимуть наших захисників одразу після повернення додому та супроводжуватимуть їх на всіх етапах адаптації. Функціонуватиме він за прин-

«Наша мета – щоб кожен захисник мав не лише підтримку, а й перспективу», – очільниця «Слуги Народу» Олена Шуляк.»

ципом «рівний – рівному», тобто пріоритет у відборі помічників надаватиметься людям, які вже мають бойовий досвід, або членам їх родин. На ці потреби держава виділила 2,93 млрд грн.

РЕАБІЛІТАЦІЯ ТА ВІДНОВЛЕННЯ

В партії «Слуга Народу» розповіли, що в 2025 році основний акцент робиться на реабілітацію та відновлення захисників. Для комплексної допомоги ветеранам із їхнім фізичним та ментальним здоров'ям запроваджена інклюзивна трирівнева система надання безоплатної психологічної допомоги, а також будується оновлена галузь реабілітації та протезування із застосуванням найкращих сучасних практик. На сьогодні реабілітаційну допомогу надають 555 медичних закладів. Держава також посилює амбулаторну допомогу. В кожній громаді, де є лікувальний заклад, з'явиться майже 300 безбар'єрних амбулаторних реабілітаційних відділень. Наразі уже працює 90 таких

відділень у громадах.

Крім того, розроблено 293 регіональні програми з оздоровлення, які охоплюють понад 17 тисяч учасників бойових дій по всій країні. На ці потреби передбачено понад 275 млн грн в державному бюджеті.

СИЛЬНІ УКРАЇНИ

В партії «Слуга Народу» вважають, що одним із найкращих способів адаптації ветеранів є спорт. Нещодавно Верховна Рада ухвалила законопроект, який офіційно закріплює розвиток ветеранського спорту як напрям роботи Міністерства у справах ветеранів. Закон розширює повноваження

Мінветеранів щодо організації спортивних заходів по всій Україні, підготовки команд до міжнародних стартів, співпраці з громадами, тренерами, ветеранськими ГО, підтримки адаптації ветеранів через фізичну активність.

Завдяки «Слузі Народу» та Федерації стронгмену України з'явилися «Сильні України» – змагання з адаптивного спорту, які вирости з локального формату у справжній національний рух. А згодом – і міжнародний: переможці представляли Україну в Мадриді на Arnold Classic Europe.

«Сьогодні кожен етап «Сильних України» – це сотні учасників, тисячі глядачів, десятки міст по всій країні. А тепер – це й підтримка на рівні державної політики. Війна залишає на тілі шрами, спорт стає бронєю для духу», – наголошує Олена Шуляк.

4 МЛРД НА ЖИТЛО

В «Слузі Народу» пояснили, що ще один важливий напрям Політики Героїв – за-

безпечення ветеранів житлом. Зокрема, 4 млрд грн держава виділила для виплати грошової компенсації на придбання житла ветеранам війни та родинам загинувших Героїв. Ці кошти спрямовані на покращення житлових умов для понад 1600 захисників і захисниць та їхніх сімей. Варто зазначити, що ветерани війни також можуть отримати компенсацію за оренду житла.

В політсилі нагадали, що ще одним дієвим способом отримати житло для ветерана є програма державного іпотечного кредитування «ЄОселя». Для військових ставка кредиту становить 3% річних, для ветеранів та УБД – 7%. Кредит видається до 20 років, з фіксованою ставкою і початковим внеском не менше 20% від вартості житла. Крім того, ветерани та ветеранки, житло яких пошкоджене внаслідок російських обстрілів, мають пріоритетне право для з-поміж ВПО скористатися програмою «ЄВідновлення».

«Житлове питання для ветеранів в Україні залишається вкрай актуальним, особливо в умовах війни. Багато з них втратили житло, стали внутрішньо переміщеними особами, або ніколи не мали власної нерухомості. Наші захисники й захисниці чекають від держави конкретних рішень. Розв'язання житлового питання – це не просто акт соціальної підтримки, а прояв поваги та подяки», – пояснює Олена Шуляк.

ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ ТА ВЛАСНИЙ БІЗНЕС

Наступний напрям Політики Героїв – це програми перенавчання, мікрогрантів на розвиток ветеранського бізнесу і працевлаштування учасників бойових дій. Зокрема, на розвиток та підтримку ветеранського підприємництва держава виділила 300 млн грн.

В партії «Слуга Народу» нагадали, що Уряд розробив державну програму «Власна справа», згідно з якою учасники бойових дій, а також їхні дружини або чоловіки можуть отримати державні гранти на суму до 1 млн грн та витратити їх на розвиток власного бізнесу. ■

■ Герої не вмирають!

«Для нас він був, є і буде Героєм назавжди»

«Прошу вас всіх, мої друзі, підписати петицію з проханням присвоїти посмертно моєму чоловікові звання Героя України. Це – останнє, що я можу зробити для вшанування його пам'яті», – ці рядки прочитала нещодавно на фейсбук-сторінці Любові Головач, мами 6 дітей, яка мешкає в селі Тростянець, що на Ківерцівщині

Катерина ЗУБЧУК

«Я ЦЮ ПЕТИЦІЮ СКЛАДАЛА, ЩОБ НЕ ЗБРЕХАТИ, РАЗІВ 200»

А далі – текст самої петиції, автором, ініціатором якої є пані Любов – дружина мужнього захисника України Євгена Головача, життя якого обірвалося 8 жовтня 2022 року під час виконання бойового завдання в селі Петропавлівка Куп'янського району Харківської області. Про сім'ю Головачків «Волинь» розповідала торік восени в публікації «Мушу йти на війну, бо коли росіяни придуть сюди, то знущатимуться над тобою і малими», а зовсім недавно – у нашому виданні «Так ніхто не кохав». Текст доповнювали світлинки, з яких дивляться очі тих шести дітей – старших і ще зовсім малих, котрі залишилися

«Я вважаю, що пан Президент повинен всім нашим захисникам-Янголам, без нашого благання надавати це високе звання Герой України.»

без батька. І тепер думка одна: от би була така можливість, щоб петиція подавалася не у вигляді, по суті, сухого документа (цифри, коротко подані факти – напевно ж, згідно із заданим форматом), а була ще й проілюстрована знімками синів і доньок захисника України...

Трохи здивувало, що загинув Євген понад два роки тому, а тільки тепер з'явилася це прохання до глави нашої держави про присвоєння йому звання Героя України. Відповідь на це – в словах жінки, з якою ми поспілкувалися:

– Я цю петицію складала, щоб не збрехати, разів 200, а, може, й більше. Але рука не піднімалася відсилати. Чому?

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Любов Головач із донькою Катериною та сином Артемом біля Стели пам'яті в Луцьку, де є портрет і воїна-захисника Євгена Головача.

Євген Головач був смертельно поранений у бою на Харківщині.

По-перше, це – останнє, що я можу зробити для свого чоловіка, для пошанування його пам'яті. Страх не покидав: «А якщо не вдасться зібрати потрібну кількість голосів на підтримку петиції?». По-друге, мені соромно просити – просити Євгену – чоловікові, батькові – звання Героя, коли для нас він був, є і буде Героєм назавжди (орденом «За мужність» III ступеня його нагороджено посмертно).

Нам – удовам, дітям, батькам – соромно, принизливо просити за рідних людей... Я вважаю, що пан Президент повинен всім нашим захисникам-Янголам, без нашого благання надавати це високе звання Герой України. Для мене і моїх дітей це ще одна місія – добитися для нашого татуса цього звання. Якщо нам доведеться їхати в обласний центр і благодіяти людей про підписи, то ми поїдемо. Я прошу всіх людей: «Підтримайте мою сім'ю».

«НЕ ПЛАЧ. У МЕНЕ Ж Є ПОСВІДЧЕННЯ, ЩО Я – БАГАТОДІТНИЙ БАТЬКО, МЕНЕ ДЕСЬ ТУТ, У ТИЛУ, ЗАЛИШАТЬ»

Петиція, зініційована героїнею наших публікацій, звичайно ж, не могла не привернути уваги. Щоб доповнити її, вибрала із наших публікацій те, що говорила про Євгена його дружина й що показує, яким він був. Може, це допоможе тим, хто її читатиме, більше дізнатися про воїна, який віддав життя

за Україну, перш ніж прийняти рішення, чи віддавати свій голос на підтримку присвоєння йому звання Героя:

«Бувало, що Євген їздив на Київщину й працював там на пилорамі. Коли почалася повномасштабна війна, він якраз повернувся додому (жило подружжя в селі Криничне тодішнього Маневицького району, куди свого часу переїхали з Криму його батьки. – Авт.). З перших днів чергував на блокпостах, обласшованих біля села. Йдучи з дому, Женя завжди ставив машину в напрямку на дорогу, щоб, у випадку чого, я могла вивезти синів і дочок у безпечніше місце».

«По правді, коли староста села принесла чоловікові повістку, то в мене був шок. У нас же – шестеро неповнолітніх дітей! І вона забрала, до речі, той документ. Але ж, як тільки староста пішла, додому нагодився Женя. Коли я сказала йому про візит представниці влади й про мою реакцію на повістку, то почула від нього: «Я так не зможу – мушу йти на війну, бо коли росіяни придуть сюди, то будуть знущатися над тобою і дітьми. Ти маєш мене підтримати». І в мене не було іншого виходу – я, хоч із плачем, боєм, прийняла вибір чоловіка. Він сів у машину, надгодував старосту й забрав повістку».

«Це було 26 лютого, але мобілізацію все відкладали, бо вже багато людей набрали. І тільки 7 березня Євгена викликали у Ківерцівський

військкомат. Він зібрав необхідні речі й поїхав. Я його проводжала. Не обійшлося й без сліз. «Не плач, – заспокоював чоловік. – У мене ж є посвідчення, що я – багатодітний батько. Мене десь тут, у тилу, залишать. Але піти, відмітитися я мушу».

«Через три місяці, зрозумівши, що Євген – на передовій, а про те, що в нього є шестеро неповнолітніх дітей, він нікому так і не говорив, я найняла адвоката й почала добиватися, аби чоловіка повернули хоча б на територію Волинської області. Але я програла і перший суд, і другий – апеляційний. Бо, як мені пояснювали, на той час, як Євген був мобілізований, закон про відстрочку призову для багатодітних батьків ще не вступив у дію».

«Сім місяців – з березня по жовтень 2022-го – я жила й не жила. Востаннє ми розмовляли 8 жовтня. Він подзвонив вранці. Я дуже плакала, бо дві доби не виходив на зв'язок, а тут нарешті почула його голос. Була буквально в істерії, а чоловік каже: «Заспокойся, не плач, скоро буду вдома, я ж у тебе – везунчик».

«8 жовтня був дзвінок і від заступника його командира: «Пані Люба, можете скинути мені повторно всі документи – закон набрав чинності, тож Євген післязавтра буде вдома». Я так і зробила... А ось від чоловіка вже більше не було вісточок. Він загинув у день нашої останньої розмови, якраз тоді, коли я надіслала документи в частину й уже мала надію, що скоро зустрічати свого Женіка вдома. Зараз мене мучить думка, що, може, все склалося б по-іншому, якби я не зробила цього саме в той день».

«Того дня була на городі. Коли в якийсь момент глянула на хату, то побачила, що до мене з нашого подвір'я йде чоловік у військовій формі, і тоді моє серце... впало. Бігла назустріч і все питала: «Він – живий?», «Він – живий???» – «Ні, його поранення було несумісним із життям», – почула у відповідь».

...З того часу, як каже жінка, почався новий відлік її життя. Старші діти розуміють, що батька нема, а ось найменшій – Світлані, котрій було лише одинадцять місяців, коли тато пішов на війну, важко це пояснити. І в той же час, за словами пані Люби, саме ця дитина, напевно, послана їй Богом для того, щоб вона не здавалася: «Якби не Світлана, яка завжди зі мною, то не знаю, як все пережила б».

P.S. Дорогі читачі! Будь ласка, підтримайте петицію для присвоєння воїну Євгену Головачу звання Героя України.

Погляд

Володимир ОМЕЛЯН, політик, міністр інфраструктури в 2016 – 2019 роках

Шпигунський скандал: український дипломат був російським агентом

Історія з викриття угорської шпигунської мережі на Закарпатті отримала несподіване продовження. Будапешт вирішив вислати двох українських дипломатів – нібито за шпигунство на користь Києва. Однак – сюрприз! Один із нібито наших дипломатів виявився російським шпигуном. Але дії Угорщини щодо агента – взагалі виходять за усі рамки

Шпигунський скандал! Що думає Василь Малюк? Не заважає йому, він ловить кілерів Дмитра Гордона і Президента Володимира Зеленського!

Далі із джерела: «На фото Сергій Олександров, колишній перший секретар посольства України в Угорщині. 9 травня його затримали в центрі Будапешта за звинуваченням у шпигунстві на користь України».

Все було типово: дипломат, підозри, суд. Але далі – сюрприз.

На слухання Олександров заявив, що він – громадянин росії, і просить дозволити йому в'їхати «додому» – до росії

Виходить, це – не український розвідник, а – російський агент, який працює під легендою українського дипломата.

Далі – краще! Угорський суд, пославшись на його «російське громадянство», скасував депортацію та дозволив добровільний виїзд до росії. Формулювання – як у кіно: якщо людина хоче повернутися на батьківщину – не заважатимемо.

Фактично: російського шпигуна, замаскованого під українського дипломата, спіймали в ЄС – і спокійно відпустили назад до росії. І це – в центрі Європи, у 2025 році.

Запитання до Служби безпеки України: скільки ще таких «українських» дипломатів виявиться громадянами рф? А угорці – молодці, зловили шпигуна – правда, трохи подвійного. ■

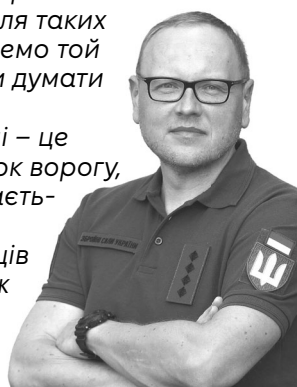
■ Прямая мова

Михайло БАСАРАБ, політолог, політичний експерт, про те, що нині влада готується до виборів:

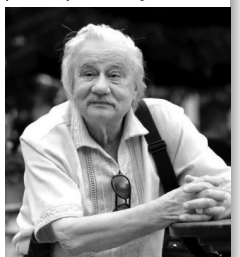
Збожеволіли люди. Як можна думати про вибори, коли росіяни посилюють повітряні удари, коли ситуація на фронті – далеко від стабільної, коли в реальному часі відбувається виснажлива гонка технологічних розробок із противником, коли незабаром росіяни з союзниками будуть атакувати одну з країн НАТО? Як за цих та інших схожих обставин можна навіть думати про вибори?!

Невже не зрозуміло, що вибори в нинішніх умовах можуть стати останніми для держави України? Ми не позбавимо себе після таких виборів і проклянемо той день, коли почали думати про це.

Вибори сьогодні – це чудовий подарунок ворогу, яким він скористається повною мірою. Зараз для українців стоїть питання між життям і смертю. Хіба немає такого відчуття?!

На 86-му році життя помер дисидент та письменник Ігор Калинець (1939 – 2025), який був представником пізнього шістдесятництва та політ'язнем. У 1972 році радянська влада засудила його до шести з половиною років ув'язнення у таборах суворого режиму та ще трьох років заслання. Слідчі вважали його вірші «загрозою радянському ладу». Пізніше, після здобуття Незалежності України, Ігор Калинець був почесним громадянином Львова та лауреатом Національної премії імені Тараса Шевченка.

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Сергій ГВОЗДЕЦЬКИЙ – боєць із селища Шацьк;
Владислав ГЕРАСИМЕНКО – боєць із села Чарторийськ, що на Маневиччині;
Михайло ПРУС – боєць із селища Торчин Луцького району;
Віталій ШЕРЕМЕТА – боєць із села Вишнів, що на Любомльщині;
Віктор ДОРОЩУК – боєць із міста Ковеля;
Сергій ОСТИМЧУК – боєць із

села Судче, що на Любешівщині;
Віталій ТАРАН – боєць із міста Любомля;
Андрій ЗАДВОРНИЙ – боєць із міста Любомля;
Юрій КРИВОШАПКА – боєць родом із села Шклинь, що на Горохівщині;
Ігор КОРОЛЬЧУК – боєць із Луцька;
Віталій ТКАЧУК – боєць із села Залюття, що на Старовижівщині.

■ Прошу слова!

«Я ж не слабак, щоб іти до психолога», – казав демобілізований і... зривався на рідних

Про те, як налагодити життя після повернення додому з війни

Усім привіт! Я – Олеся, і з початку весни працюю фахівчиною із супроводу ветеранів та демобілізованих осіб у Любомльській територіальній громаді. Хочу розповісти про свою роботу

Олеся КОЗАЧУК, фахівчиня із супроводу ветеранів війни та демобілізованих осіб

Кожен, хто одягнув пікель, хто віддав убік усе й став у час біди та небезпеки на захист України – героєм. А герої заслуговують на найвищу повагу та всебічну підтримку. Наш борг перед вами, воїни, – неоплатний. Ваша мужність, непохитність, жертвність вражає. Саме завдяки вам, наші захисники, тримається наша країна. Держава, суспільство та громади працюють над тим, щоб ваше повернення до цивільного життя було комфортним і гідним. Саме для цього створено інститут фахівців із супроводу ветеранів війни та демобілізованих осіб.

Я і мої колеги з інших громад – ваші персональні помічники, навігатори та консультанти у цивільному світі, реальності якого так динамічно змінюється.

Насамперед хочу висловити щире вдячність кожному з вас за те, що стали на захист України. Для мене ви – особливі, неймовірні, унікальні. Прошу – не соромтеся і не бійтеся звертатися по допомогу!

Чудово розумію, що наважитися і прийти до мене чи моїх колег – непросто. Але повірте: звернення до фахівця – це не про слабкість. Не думайте: «Інші не ходять, якось дають собі раду, живуть, а я що – слабак?» Відкрию вам секрет – дуже часто ті «інші» або бояться, або просто не знають, з чого почати. Або вже приходили, просто не розповідають (і таке буває).

Звернення до фахівця – це прояв мудрості, далекоглядності та турботи про

себе і своїх близьких.

Це як похід до стоматолога: спершу болить трохи й ледь-ледь заважає. І ніби розумієш, що треба діяти, але все ж відкладаєш. А потім – уже край.

Зустріч із фахівцем – це крок до налагодження життя після повернення додому.

Військових залишили напризволяще – таке розганяють лише ворожі боти, які прагнуть «руського міра». Не слід думати, що про вас забули чи ви стали нікому не потрібні. Саме для вас створена потужна система підтримки, і фахівець із супроводу ветеранів надає всебічну допомогу.

Звертаюся до родин військових: не існує «дрібних» проблем, які можна відкласти на потім. Особливо це стосується психологічних

«**Мами, дружини, діти – ваша підтримка безцінна. Саме ви можете першими помітити зміни у поведінці, настрої, сні. Не чекайте, доки проблема загостриться.**»

аспектів. Часто військовий, повернувшись додому, зіштовхується з викликами, які здаються йому несерйозними. Але з часом ці «дрібниці» можуть перерости у серйозні труднощі. Тому не ігноруйте перші тривожні дзвіночки.

Мами, дружини, діти – ваша підтримка безцінна. Саме ви можете першими помітити зміни у поведінці, настрої, сні рідної людини. Не чекайте, доки проблема загостриться. Не нехуйте можливість оздоровлення,

санаторно-курортного лікування. Ваші близькі вже одного разу поставили спільне благо вище за особисте. Тепер час подбати про себе.

Не втікайте в алкоголь чи інші деструктивні звички. Не вірте «експертам», які кажуть, що ПТСР (посттравматичний стресовий розлад) – вигадка. Згадайте «в'єтнамський синдром» чи афганський досвід. Це – реальність. І з нею можна, потрібно й життєво необхідно працювати.

Я та мої колеги можемо знайти фахівця, який допоможе впоратися з психологічними викликами, відновити душевну рівновагу, адаптуватися до нових умов життя, а за потреби – скерувати до вузькопрофільних спеціалістів.

Сама постійно навча-

юсь і вдосконалююсь, адже для мене важливо бути корисною, володіти ситуацією, адаптуватися до потреб людей, які звертаються. Не хочу бути просто гвинтиком системи – тому проходжу тренінги, онлайн-курси, стежу за всім, що відбувається в моїй сфері. Бо в цій роботі не буває стандартних ситуацій.

Щоб краще зрозуміти, як саме можемо допомогти, поділюся кількома типовими історіями (усі імена змінено).

Звернувся старший сержант Микола, який демобілі-

Фотоколаж: tsn.ua.

Посттравматичний стрес – це реакція нашого організму на важкі події. Проте залишитися із проблемою сам на сам не вдасться.

зувався за станом здоров'я.

Не розумів, як оформити статус УБД, отримати земельну ділянку, скористатися пільгами на комунальні послуги. Староста порадив звернутися до мене. Ми зустрілися, спокійно пропрацювали всі алгоритми, я допомогла заповнити заяви, записала його на прийом до потрібних інстанцій. Історія завершилася успішно!

Ще одна історія – про Галину. Її чоловік Степан повернувся додому, бо йому виповнилося 60 років. Ветеран дуже страждав від безсоння, став дратівливим, зривався на дітях і старенькому батькові. Біль у ногах і спині, проблеми з нирками – усе це погіршувало стан. Про психолога й чути не хотів: «Я ж не слабак». І в санаторії не збирався: «Хай їдуть містяни, я – господарством займатися маю». Було складно, але зрештою погодився поїхати. Після лікування покращився сон, фізіотерапія зняла болі, з'явився інтерес до простих речей. У санаторії відвідував церкву, де познайомився зі священником – учасником бойових дій. Саме він переконав спробувати онлайн-консультації з психологом. А потім ще й донька повідомила, що невдовзі він стане дідусям вдруге. Це дуже підтримало його.

Не залишайтеся сам на сам із труднощами. Не бійтеся просити про допомогу. Ми – поруч. Ми працюємо для вас, наші захисники!

Телефон для консультацій: 0961817396.

■ Шок!

Довів до самогубства 13-річного сина

Багатодітний батько оголосив себе сповідником і залякував рідних

Ліна ВОГОНЬ

Ваничівський районний суд виніс вирок 65-літньому мешканцю Нововолинська за доведення 13-річного сина до самогубства. Чоловік проголосив себе сповідником і вчиняв психологічне насильство щодо всіх членів сім'ї. За скоєне йому призначили 8

років тюрми.

Про це повідомила пресслужба Волинської обласної прокуратури.

За даними слідства, підозрюваний систематично чинив психологічне насильство щодо всіх членів своєї багатодітної сім'ї, а особливо щодо неповнолітнього сина.

«Він проголосив

себе сповідником дивної віри, за якою всі мають йому підкорятися і виконувати лише його настанови. Фігурант примушував сина відчувати образи, страх, провини та

нікчемність, через що хлопець отримав психологічні травми, які заважали йому роз-

виватися. Він контролював його поведінку та думки, обмежував у будь-яких підліткових розвагах, завантажував роботою та нерідко наносив побиї», – повідомляють правоохоронці.

Обмеження і залякування релігійного змісту, а також примус до покорі та

2023-го підліток повісився.

За інформацією поліцейських, кілька років тому самогубство вчинила також одна із доньок обвинуваченого. Під час судового розгляду справи обвинувачений повністю заперечував свою вину.

Суд визнав 65-літнього волинянина винним за ч.3 ст. 120 ККУ (доведення до самогубства неповнолітнього) та призначив 8 років позбавлення волі. Рішення ще можна оскаржити в апеляційному суді.

Погляд

Зоя КАЗАНЖИ, журналістка, міжнародний медіатренер, письменниця, громадський діяч

Дві України: одна воює і спливає кров'ю, друга – краде і багатіє

Якщо порохувати корупційні скандали у нашій владі – то вистачить на кілька урядів усіх країн Європи, разом узятих, та ще й впродовж століття. Прем'єри, міністри, віцепрем'єри, не кажучи вже про звичайних депутатів. Але суспільство – найбільше обурює мадам Безугла та її словесний шабаш під час найстрашніших для України подій. Може, час нарешті зазірнути за маску Мар'яни – кого ми там побачимо?

«Мамо, ми всі важко хворі. Мамо, я знаю, ми всі збожеволіли» (Віктор ЦОЙ, гурт «Кіно»).

А що робиться? Я оце мовчала кілька днів, намагаючись зрозуміти. Звинувачення на адресу віцепрем'єра Чернишова. Серйозні. Корупційні обробки не спинили ні повномасштабне вторгнення, ні вторгнення в Київську область і знищення людей.

Звинувачення віцепрем'єр-міністерки Стефанішиної і її постійні неявки до суду. Вона звинувачується разом з колишньою міністеркою юстиції Лукаш. Звинувачення на її ж адресу, що арештовані активісти АРМА (Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, або Агентство з розшуку та менеджменту активів, скорочено – АРМА. – Ред.), переходять під контроль людей, пов'язаних зі Стефанішиною.

Страшні цивільні жертви. Багато балістики і дронів. Руйнування. Втрати територій. Проблеми з фортифікаціями. Всі сконцентровані на Мар'яні Безуглій. Не існує ніякої Мар'яни, бо вона не самостійна взагалі. Мар'яна – це Зеленський. Мар'яна – це Єрмак. Саме вони несуть повну відповідальність за її шабаш. Подивіться алгоритм її появи в відповідних текстах. Абсолютна політтехнологія.

Але ображений нею Тополя (фронтмен гурту «Антитіла» Тарас Тополя. – Ред.) збирає на психіатра. І люди на повному серйозі вже скинули тисяч сто. Ну, вже збирали на ядерку. Перед тим – на супутник. Правда, щодо супутника, то кажуть, що він є. Але все таємне і зашифроване. Віримо.

Разом із тим несеться, що лудоман (людина, яка страждає від ігрової залежності. – Ред.) Назар Гусаков підірвав довіру до волонтерських зборів. Моралісти соромлять тих, хто посмів копати і побачив, що людина зі СМА (має діагноз спинальна м'язова атрофія. – Ред.) вивела мільйони доларів на криптогаманці і встигла виїхати до Італії, маючи вид на проживання там. Мовляв, відчепіться, донатили ж з власної ініціативи. Що тепер – не розпинати ж людину з інвалідністю!

І це ще ми не чіпали міжнародні події. А що чіпати? Там, куди не кинь, Єрмак. Людина-оркестр. Один заміняє собою все МЗС. Геніальний чоловік. Вчора заліз у свій залізобетонний статус ще один ківш залізобетону – сказав, що Зеленський має йти на другий термін, бо немає альтернативи. Зеленський тут же підхвятий: «Можливо, я не найкращий президент, але найдосвідченіший».

«Найдосвідченіший», звісно. За матюки тут карають. А цензурних слів у мене не було ще з 2019 року. Тут ще Портников із Порошенком додали. Як виявилось, у Порошенка було запрошення від спікера нижньої палати Конгресу США Майка Джонсона та від віцепрезидента США Джей ді Венса. Але влада не випустила його з України. Зате до Вашингтона полетів Андрій Єрмак, де був проігнорований першими особами адміністрації Трампа.

Так, я бачила, як стогнали тут лідери думок щодо «замовної» публікації в Politico. Типу, позакривайте всі роти, бо це шкодить Україні. Ага, саме пости в ФБ шкодять. За Байдена американські медіа м'яко писали, що Єрмак погано розмовляє англійською і його не розуміють. За Трампа прямо написали, що Єрмак – це єдина фігура, яка об'єднала республіканців і демократів у своєму несприятливому оцінюванні нашого «посланця». Незамінний геній. Тут теж могли би бути матюки.

Україна стоїть, завдячуючи звичайним людям. Наша армія складається із звичайних робіт, селян, айтівців, викладачів і так далі. Там зараз найменше професійних військових, думаю. Кожного дня люди, які нікуди не поїхали, працюють, сплачують податки, не сплять ночами, тікаючи в укриття. Жінки народжують дітей. Тут, під бомбами, в прямому значенні цього слова.

А вони продовжують грабувати країну. Ігнорують закон. Мовчать про повністю проваленої мобілізацію. Про знищення економіки. Про недолуге керівництво. Про неголосування за необхідні закони. Зате на порядку денному – Мар'яна, вибори і геніальні Зеленський з Єрмаком.

Доблесть і зрада. Біле і чорне. Подвиг і нищість.

■ Пульс тижня

У Печихвостах жінка заплатила майже 92 000 гривень за мрію про трактор

Черговий випадок шахрайства зафіксовано в Луцькому районі

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Попри постійні застереження працівників відділення поліції №2 (м. Горохів) Луцького району не довіряти оголошенням в соціальних мережах, не шукати дорогавартісні речі на сумнівних сайтах, не перераховувати аванси за товар, люди чомусь не перестають чинити з точністю до навпаки.

Новою жертвою шахраїв стала жителька села Печихвости Горохівської територіальної громади Луцького району.

Жінка вирішила купити трактор і знайшла його в оголошенні на сайті OLX.

Звісно, дурисвіті впіймали б облизня, якби покупчиня не погодилася перерахувати 91900 гривень, доки не побачить ще й не помагає той агрегат. Однак, як мовиться, каяття – без ворота.

Вирішується питання про внесення відомостей про цю подію до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ч. 1 ст. 190 КК України.

Горохівські поліцейські вже вкотре закликають до поміркованості! ■

Чоловік із Рівненщини продав на Волині 2 гранати

Тепер зловмисникові загрожує до 7 років позбавлення волі

Любомира НАТИНКА

Задokumentували злочинну діяльність чоловіка оперативники управління карного розшуку області у співпраці з співробітниками ДВКР СБ України, у рамках кримінального провадження, розпочатого за ст. 263 Кримінального кодексу України.

Правопорушник продав дві гранати. Слідчі, за процесуального керівництва прокуратури, повідомили йому про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 263 Кримінального кодексу України. Йдеться про незаконне поводження зі зброєю, бойовими припасами або вибуховими речовинами, інформує Сектор комунікації поліції Волинської області. ■

За збут психотропів сяде на 9 років

42-річного жителя села Лище Луцького району суд визнав винуватим у незаконному придбанні, зберіганні з метою збуту та збуті особливо небезпечних психотропних речовин, у тому числі в особливо великих розмірах (ч. ч. 2, 3 ст. 307 КК України)

Наталія МУРАХЕВИЧ

Упродовж травня – серпня 2024 року правоохоронці зафіксували численні факти продажу психотропної речовини «MDMB PENINACA» охочим. Під час санкціонованого обшуку в оселі обвинуваченого було також вилучено значну кількість психотропу, готового до збуту.

Суд, розглянувши матеріали справи, призначив обвинуваченому покарання у вигляді 9 років позбавлення волі з конфіскацією всього майна. ■

У Луцьку видали 12 томів творів Олени Пчілки. Усі тексти подано за автографами або першодруками. Це – перше за всю історію багатотомне видання інтелектуального здобутку та напрацювань матері Лесі Українки.

На Волині вводяться сезонні обмеження руху для великовагового транспорту (24 т із навантаженням на вісь понад 7 т) за умови підвищення температури понад +28 градусів.

Однокімнатну квартиру на вторинному ринку в Луцьку можна придбати в середньому за 46 тисяч доларів, у Рівному – за 50 тисяч. Найнижчі ціни зафіксовані в прифронтовому Запоріжжі – у середньому 17 000 доларів, найдорожче – у Києві: 65 тисяч доларів. Про це свідчать дані великого профільного порталу.

■ Крила, обпалені війною

Дружини Героїв подарували вишиванки для поранених воїнів

Фото з особистого архіву Євгенії ХАРКІВ.

У чотирьох важкопоранених воїнів тепер буде дарунок від волинянок, зроблений із вдячністю за жертвність заради миру в Україні.

«На тих сорочках розцвітає барвами душі наша вдячність захисникам»

На Волині для дружин загиблих і зниклих безвісти воїнів триває соціальний проєкт «Віднова». Наприкінці червня його значимість відчули ще 42 жінки з різних регіонів України

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

95-та зустріч уже раніше знайомих і нових учасниць проєкту, керівником якої є Руслан Теліпський, традиційно відбулася в інтеграційному центрі «Замлиння» на Любомльщині Ковельського району. Програму реабілітаційних заходів склали

змістовні майстер-класи, де кожна берегиня мала можливість презентувати свій хист до творчості, золоті руки і зворушливі мрії.

Годинами, протягом яких жінки робили сердечка з сіна, метеликів-провісників волі, птахів-символів миру, плели купальські вінки і з вірою найперше в перемогу писали свої плани на майбутнє, їхні важкі думи наче розчинялися в світлі старань та натхнення. Хвилюючими були знайомства, відвертими – розмови зі психологами, щирими до сліз – молитви, схожими на сповіді – розповіді про свої долі, незабутніми – яскраві спогади, якими жіноцтво

невимушено прикрашало кожен день у мальовничому Замлинні.

Скажімо, з Мар'янівської територіальної громади Луцького району цього разу стати учасницями проєкту зголосилися вдови Євгенія

«Зустріч із військовими, які через війну та після страшних ран звикають жити без руки чи ноги, чи без двох кінцівок, допомогла організувати Алла Климюк.»

Харків, Леся Гас, Наталія Пастухова, Людмила Михальчук і Марія Заєць.

З нагоди своїх червневих днів народжень Євгенія Іванівна, Леся Георгіївна і Людмила Анатоліївна вирішили пригостити всіх смачним короваєм.

Переселенка з Роботиного Оксана Храпач виріши-

ла не чекати, доки його поріжуть на окрайці, а попросила іменинниць відломити кусень короваю, настільки запашним був той солодкий хліб, поданий від щирого серця іменинниць. Звісно, побажання гості виконали з радістю!

Дорогою ж до Замлиння мар'янівці всім товариством не обминули військовий госпіталь. Ще перед поїздкою жінки вирішили подарувати важкопораненим військовослужбовцям вишиванки – символи національної гордості та нескореності. Цю хорошу справу зробили без будь-якого на те приводу, а з великої поваги та вдячності захисникам.

Сорочки придбали власним коштом. Їх по собівартості бійцям офірувала підприємця з Горохова Світлана Кондор. Зустріч із військовими, які через війну та після страшних ран звикають жити без руки чи ноги, чи без двох кінцівок, допомогла організувати Алла Климюк, соціальний працівник госпіталю і заступниця голови організації «Об'єднання матерів і дружин захисників України у Волинській області».

Найпотрібнішою нагородою за таку добродіючність волонтерки сприйняли вдячність воїнів. За їх здоров'я, за повернення додому всіх захисників відтак помолилися у Замлинні та в Жидичинському Свято-Миколаївському монастирі. Почуй, Боже, цю велелюдну материнську молитву. ■

Учасницями 95-ої «Віднови» стали жінки з багатьох регіонів України.

■ Козацького роду!

Луцьк став столицею Незламних та Нескорених

В обласному центрі Волині відбулося урочисте відкриття майданчика для стронг воркауту. Цей майже повноцінний тренажерний зал просто неба надає ветеранам та всім мешканцям Луцька можливість безоплатно займатися спортом

Любомира НАТИНКА

Майданчик став результатом спільної ініціативи Федерації стронгмену України, туристичного комплексу «Буковель» та Луцької міської ради. Комплекс включає 16 тренажерів, що дозволяють

виконувати понад 40 видів вправ: бруси, пристосування для преси, жиму лежачи, становой тяги, кілька видів дошки Євмінова та чотири види турніків.

Почесним гостем на відкритті став президент Федерації стронгмену України

Василь Вірастюк.

– Ми намагаємося мотивувати наших ветеранів заняттями на свіжому повітрі. Апогеем спортивного календаря ветеранів цього року стане національний відбір, де буде відібрана команда, яка захищатиме за кордоном честь України, – зазначив Вірастюк.

Одразу після відкриття на новому майданчику відбулося перше тренування волинської команди Федерації стронгмену.

Тим часом, у Центральному парку культури та відпочинку імені Лесі Українки

розпочався Всеукраїнський спортивний захід «Звитяга Нескорених» серед ветеранів війни.

Дійство зібрало 240 учасників з 20 областей України, включаючи ветеранів з ампутаціями. Спортсмени змагалися у чотирьох обраних дисциплінах:

- Жим на рази: 60/30 кг або 100/50 кг.
- Веслування: 100 секунд.
- Ривок гирі: 1 хвилина – 16 кг або 24 кг.
- Ейрбайк: 30 ккал.

«Дійство – видовишне, адже це про силу і нескореність тіла, духу та усієї нації загалом. Усі учасники – переможці. Повага та вдячність кожному!» – підсумував голова Волинської ОДА Іван Рудницький. ■

■ Дім, де живе любов

У родині Музичуків, де було двоє дітей, за один день стало їх аж семеро!

Перші тижні прийомні діти старалися багато їсти, боялися, що завтра вже нічого не буде...

Ігор ЛІСОВИЙ

НУ ЯК ЖЕ БЕЗ МУЗИКИ У МУЗИЧУКІВ?

Максим і Юлія Музичуки зі своєю прийомною сім'єю мешкають у селищі Благодатне Нововолинської територіальної громади. У них, дуже молодих за віком батьків, семеро дітей: рідні – Софія і Тетяна, прийомні – Олена, Ілля, Кіра, Марк, Євген.

Разом із начальником служби у справах дітей Нововолинської міської ради Іванною Думич і головним спеціалістом Оленою Стацишин спілкуємося у просторій ідальні їхнього сімейного будинку. Відчувається об'ємність будови, наповнення світлом зі всіх сторін.

Коли ми ступили на подвір'я родини Музичуків, у дворі стояла тиша, як у храмі. Та не гнітюча, ні – спокійна, тепла, як молитва під вечірню зорю. З коридору раз у раз на секунду виглядають усміхнені зацікавлені дитячі обличчя і відразу ховаються. Можливо, якоїсь світлої наповненості додає церква «Спасіння», приміщення якої знаходиться поряд.

Максим – високий, підтягнутий, спортивного статури. Юлія – чорнява, дуже метка у діях і словах, з перших слів нашої бесіди робить все якимось сімейним, доброзичливим, довірливим. Максим і Юлія – подружжя, яке, на перший погляд, нічим не вирізняється серед інших. Вони не шукають слави, не прагнуть гучних визнань. Максим – слюсар, міцний, працьовитий. Юлія – тонка душею, музикантка, яка пише духовні пісні. І разом вони будують не лише дім, а й справжню фортецю любові для своїх семи дітей – двох рідних і п'ятьох прийомних.

Максим уродженець сусіднього села Грибовиця, з сім'ї віруючих, де поєднувалася праця чоловіків на шахті і жінок – у сільському господарстві. Знає ціну обом хлібам. після закінчення технікуму трудився на вугільних підприємствах Нововолинська, зараз – на ТОВ «Кроноспан.УА». Юлія – міська, має музичну освіту, грає на піаніно, пише вірші і музику до них. Спершу їх виконували у церкві і не знали, що вона

Фото: з архіву родини Музичуків.

«Так Бог нам підказав», – кажуть Максим і Юлія Музичуки, які поділилися теплом своїх сердець із п'ятьма чужими дітьми.

«Правда ж, яка крута у нас сімейка?!»

автор. Коли ж попросили ноти з інших церков, тоді й відкрилося авторство. Юлія також із сім'ї віруючих, як мовила, – «вже в четвертому поколінні». У неї ще є сестра і три брати.

«В ІНТЕРНАТІ МИ НЕ ЗМОГЛИ ЇХ РОЗДІЛИТИ: ЦИХ ВІЗЬМЕМО, А ЦИХ – НІ»

– Пам'ятаєте момент, коли вперше зародилися слова майбутніх пісень? – запитує Юлію.

– Звичайно, – відповідає з усмішкою. – Працювала на ринку продавцем у підприємця, було холодно, вітер кидав листям у різ-

ні боки, а мені в думках крутяться слова, які лягають у риму і стало тепло.

– А як зародилася ідея створення будинку сімейного типу?

– Ще в шкільному віці і згодом до одруження, – ділиться Юлія, – ми часто від церкви з благодійними місіями відвідували інтернат у Володимирі, і я бачила цих покинутих дітей, які хотіли батьків, їхнього тепла, уваги. Тоді собі сказала: «Буде у мене сім'я, то неодмінно візьму таких малят». Максим підтримав цю ідею.

– Від церкви ми організовували християнські табори у Грибовиці, Благодатному, – приєдну-

ється Максим, – і там працювали з такими дітьми. Особливо запам'ятався хлопчик із Благодатного з неблагополучної родини, він так горнувся до нас. Вирішили розширювати сім'ю, то і почали за допомогою спеціалістів служби у справах дітей конкретно працювати. Пройшли в обласному центрі курс навчання і тренінгів.

– І наступив найвідповідальніший, найтривожніший момент, – продовжує Юлія, – взяти дітей у сім'ю. В інтернаті ми не змогли їх розділити: цих візьмемо, а цих – ні. Звичайно, прислухалися до думки вихователів, і приїхали додому одразу із п'ятьма. Так Бог нам підказав і ми не помилилися. Бо ще до сьогодні є родини, які проходили з нами навчання, але ще не взяли дітей...

«НАЙБОЛЮЧІШЕ» ПОКАРАННЯ... ЧИТАННЯ КНИГ І КОЛИ ЗАБИРАЄМО ТЕЛЕФОН

Про цих п'ятеро – окрема історія. Вони прийшли з інтернату, але, здається, не лише з нього, але з іншого життя, де дитинство – це не тільки світло і добрі вихователі, але й – боротьба. Вони були голодні до тепла, домашнього затишку, материнського серця. Говорили лайкою, боялися дивитися в очі, ходили зі схиленими головами, ніби світ уже виніс їм вирок...

Юлія згадує:

– Перші тижні були важкі. Вони старалися багато їсти, дуже любили солодке, боялися, що завтра вже нічого не буде. А я просто співала їм колискові, як своїм. І молилася, щоби Господь зняв із них цей тягар.

Максим небагато говорить. Коли розповідає, як хлопці впер-

душі. Бо в цьому домі є порядок, молитва і багато сміху.

– Збитки вчиняють?

– Які діти без цього, – в один голос відповідають батьки.

– Як їх накажете?

– О, дуже строго: читанням книг, заборонаю на деякий час дивитися мультфільми і чомусь «найболючіше» для них, коли забираємо телефони. Тут вже просять конкретики: на який період забираємо?

МРІЯ – НАВЧИТИ ДІТЕЙ ПІРНАТИ, АБИ «НАВЧИЛИСЯ ЖИТИ НА ПОВЕРХНІ»

– Який у вас робочий графік? – звертаюся до пані Юлії.

– Підйом о шостій ранку, приготування сніданку, спорядження разом із чоловіком дітей у школу. Максим – на роботу, далі приготування обіду, займаємося з дітьми. О десятій вечора з гумором оголошую: «Все, кухня зачинена». У неділю відвідуємо Богослужіння, діти навчаються у недільній школі, а я маю можливість вірші покласти на музику.

Ще одна сторінка цієї сім'ї – волонтерська. До початку війни подружжя від церкви «Спасіння» надавало гуманітарну допомогу військовим і цивільним на сході держави. Зараз уже мамі доводиться мати більше клопотів.

Максим волонтерить. Їздить на фронт із допомогою, і як капелан – як він каже – «з Божим Словом». Проповідує бійцям у бліндажах, не силоміць, а по-простому, як уміє. Іноді – просто, сидючи біля багаття.

А ще сім'ю єднають спільні уподобання, зокрема, захоплення Максима підводною рибалкою.

«**Я бачила цих покинутих дітей, які хотіли батьків, їхнього тепла, уваги. Тоді собі сказала: «Буде у мене сім'я, то неодмінно візьму таких малят».**»

ше самі зібрали пазл на 500 елементів, – очі світяться, як у хлопчика, котрий щойно відкрив світ.

– А знаєте, що найважливіше? – каже він. – Коли почали обійматися самі. Без страху. Без того, щоб заслугувувати на любов. Просто – обійматися.

Тепер дівчатка вишивають, разом із хлопцями складають пазли. Візерунки – ніжні, як сама надія. А хлопці з радістю чимчикують з татом у гараж, беруть в руки молотки, викрутки, саморізи – допомагають.

17 травня минулого року офіційно створено будинок сімейного типу Музичуків, а результат вражає. Діти ходять до школи, готують сценки на шкільні свята, навчилися казати «дякую» і «перепрошую», слухати музику – не ту, що гримить, а ту, що звучить до

Мовить, що після війни хоче повести хлопців із родини на річку, навчити пірнати. Бо той, хто навчився дихати під водою, навчиться й жити на поверхні.

У їхньому будинку завжди пахне затишком, якого прагнуть ці п'ятеро, спокоєм і музикою. Подумалося: може, герої – це не ті, про кого знімають фільми, а ті, хто щодня тихо, але вперто, будує храм любові в межах власного дому? Може, найбільший подвиг – це дати дитині право на дитинство? Без страху, без сорому, з поглядом прямо в очі.

Музичуки не шукають вдячності. Але світ стає кращим, коли є такі родини. Ми повинні знати: справжнє добро – поруч. Просто іноді воно говорить не гучно. А шепоче. Як молитва перед сном. ■

■ У добру путь!

У наймолодшому місті на Волині не послушали Міністра освіти...

...і вручили своїм найкращим учням золоті медалі!

2025 року навчальні заклади Нововолинської громади закінчили 310 учнів, з них 51 – із відзнакою. Тобто, кожен шостий випускник!

Ігор ЛІСОВИЙ

Уже, починаючи з післяобідньої пори п'ятниці, тисячі волинських випускників і серед них – 310 но-

воволинських, а також їхні батьки, дідуся і бабусі, хрещені моніторили сайти погоди. Вони, на жаль, обіцяли дощі...

Але, на щастя, у Нововолинську прекрасне дійство випускного на бульварі Шевченка і вручення золотих медалей, відбулося заплановано, без дощу. На кілька хвилин він прилетів, але це – на щастя.

Найбільша подяка в ці хвилини линула нашим ЗСУ, які забезпечили мирне небо цього червневого дня. Для медаліста Артема Данилюка свято запам'ятається тим, що на нього при-

Голова Нововолинської територіальної громади Борис Карпус (праворуч) і начальник управління освіти Нововолинської міської ради Олег Янюк наголосили, що випускників завжди радо чекатимуть у рідному місті після здобуття професії.

був із війська тато Василь, щоб привітати сина.

Сьогоднішні випускники пройшли битву з ковідом, але попереду їх чекало, як і всю країну, жорстке випробування – війна. Вони

і це здолали – навчання в укриттях, без електроенергії з додатком у телефонах «Тривога» – і удоросле життя вступають загартованими, цілеспрямованими.

Попереду у них також

життя не з легких – навчання, реалізація себе і відбудова держави. Побажання голови Нововолинської територіальної громади Бориса Карпуса, начальника управління освіти Нововолинської міської ради Олега Янюка були щирими та обнадійливими.

Вони наголосили, що їх завжди радо чекатимуть у рідному місті після здобуття професії. Кожен із медалістів, випускників є креативними із вже сформованими життєвими принципами.

Учениця ліцею № 8 Анастасія Ждань НМТ з німецької мови здала на 200 балів, а Дарина Куц з ліцею № 6 показала такий результат з української мови.

Юліана Яницька з ліцею № 1 – переможниця і призерка багатьох олімпіад обласного і Всеукраїнського рівнів, отримала стипендію і вже навчається у США.

Випускники отримали свідоцтва з відзнакою, але у громаді вирішили, що таїнство золотого медаліста не слід різко відривати від цього свята і їм були вручені золоті медалі від громади «За високі досягнення у навчанні» – буде хороша пам'ятка на все життя.

Линули щирі побажання, квіти, фото на згадку. Танець і пісні майбутніх випускників – у добру життєву дорогу. І нехай вона вже буде під мирним небом! ■

■ Незагойна рана

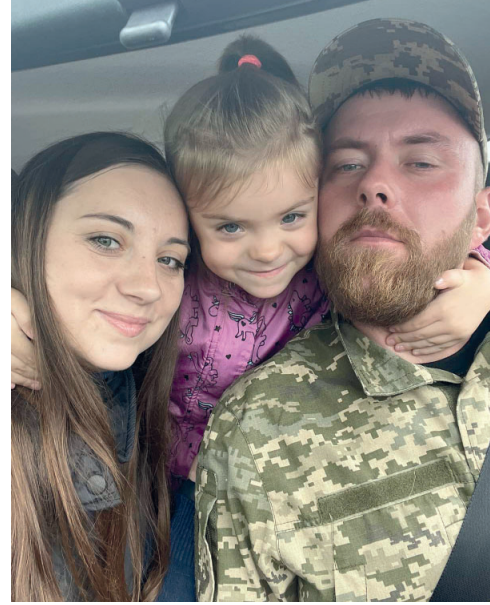
«Донечко, я тебе дуже люблю й любитиму навіть після смерті»

Закінчення.
Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

Доця й тато – кава на двох...

Зараз тільки знімки можуть розказати, якою щасливою була їхня сім'я.

Військовий баул Олега, де все «так пахне ним».

радісні події. Особливо пам'ятне народження донечки – дитини дуже бажаної. Олег був поруч із дружиною всі дев'ять місяців, навіть на заробітків не їздив. І, звісно, – під час нас треміла разом стільки літ. Виспіла наше роззягнуче на пів місяця. 27 січня ми в Луцьку розписалися, а третього лютого повінчалися в храмі села Нові Червища. Бо там була українська церква. Напередодні випало море снігу (від слова «по коліна»), пора – просто казкова. І я була щаслива, що всі ці урочистості – не в один день, що можна насолодитися незабутніми моментами.

І такий же спогад, особливо дорогий Ірині: – Коли під час таїнства вінчання ми давали подружню обітницю перед Богом, то Олег сказав: «Переді мною стоїть та давня картинка з першої нашої зустрічі: ти – в зеленому гольфі і великі-великі очі, крім яких я нічого не бачив». Олег, до речі, не любив танцювати. А на своєму весіллі зробив виняток. І під самий кінець з ноткою лютого мовив: «Невже все зараз закінчилося? Жили, планували – і от це сталося, а за ним – новий виток життя».

«МОЖЕТЕ УЯВИТИ, ЩО ВІДЧУВАЄ ЛЮДИНА, КОЛИ ЧАЄ ТАКЕ ПРОЩАННЯ?»

І на цьому «витку» спочатку в подружжя були

панельні, небезпечно залишатися, й поїхали в Рудка-Червинську, до батьків Ірини.

– Ще Олег нічого не казав, – повертається спогадом у ті дні Ірина, – але я розуміла, що чоловік удома не залишиться. Що настане момент – і він піде на війну. Так і сталося. Хоч спочатку змиритися з цим мені було важко: як це залишитися самій з малою дитиною? Олег разів п'ять ходив у Маневицький військкомат, його зразу не хотіли брати, бо в нього не було військового досвіду. А потім таки сказали, щоб проходив медкомісію – 6-го березня візнуть. І це, мовляв, ненадовго – хіба на пів року. Тоді я думала: «Господи, пів року – це ж так багато! Як же будемо без нього?». Ми тоді навіть не розуміли, куди Олег їде. Сказали, що буде четверта (навіть не друга!) лінія оборони. А насправді він потрапив у найгарячішу точку.

І перших пів року, як пригадує тепер Ірина, це був жах – на кшталт останнього дня. Щоразу, коли Олег дзвонив дружині, то прощався з нею. – Можете уявити, що відчуває людина, коли чує таке прощання? – говорить жінка й додає: – Така була реальність. Підрозділ, в якому служив Олег, поставили на місце взводу, велике число бійців якого загинули. Вони перебували тоді в оточенні.

«БУВ ЯКРАЗ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ОЛЕГА, І МЕНІ ЗАХОТІЛОСЯ, ЩОБ ТАТО Й ДОЦЯ ПОБАЧИЛИСЯ»

Олег Пронцевич – один із тих, хто пішов воювати на початку повномасштабного вторгнення, і був на передовій у складі 68-ї бригади впродовж трьох літ. Бійців виводили на якийсь час з позиції, але повноцінної ротації так і не було – лише короточасні відпустки. І все це – на тіл невминогого болю, коли гинуть твої побратими – ті, хто став уже рідним. А це має неабиякий вплив на психіку. З цього приводу Ірина говорить:

«Він мріяв навчити її плавати, кататися на велосипеді. Велосипед доньці я купила вже тоді, коли Олег загинув. І плакала, вручаючи такий подарунок.»

– Я спілкувалася з жінками, чоловіки яких служать. Знаю, як це буває, коли вони зриваються на своїх дружинах. Чи в нас таке було? Було. Але я старалася допомогти чоловікові, розуміючи, як йому важко і як важливо виплеснути емоції. Ми з ним багато спілкувалися. Практично були на зв'язку, як тільки траплялася така можливість.

Спочатку, як проходив медкомісія, Олега Пронцевича записали в снайпери. За три роки він був і медиком, і гранатометником. А що це – піхота, то довго був

Пам'ятний день вінчання, коли прозвучала обітниця: «У радості й горі...».

в окопах. Уже в кінці свого бойового шляху (як тепер знаємо, – і життєвого) він безпільниками керував, бо завжди мав великий інтерес до техніки.

– Коли я чула від когось, що Олег «три роки відлучився на війні», – коментує це Ірина, – то я з цим не погоджуюся. Він жив на війні, і за ці три роки, вважаю, зробив більше, як за всі свої тридцять. Олег знайшов багато справжніх друзів – таку опору, якої до цього не мав. І стосовно справи, якою займався наостанок (це вже побратими мені розповідали, як приїжджали), був настільки вмотивованим, що виконавши свою роботу, – «відлітавши» на безпілотнику, не на перекур їшов, а до побратимів, щоб їм допомогти.

По суті, як розмірковувала жінка, їхнє з Олегом життя – життя уривками, але, хоча й так, вона дякує долі за все, що їм подарувала. Особливо пам'ятні для неї поїдки до чоловіка на Схід України. Ірина двічі була в нього. Торік у червні вони зустрічалися в Покровську, а в грудні – в Добропіллі. От про це останню побачення – особливий спомина:

– Покровськ на той час уже був закритий, й ми з Анютою вирушили в Добропілля. Був якраз день народження Олега, й мені захотілося, щоб тато й доця побачилися. Багато людей, з якими їхала одним потягом, засуджували мене: як так – з дитиною виїхати в таке небезпечне місце? А я й зараз (власне, особливо зараз, коли Олега нема!) скажу, що це було найправильніше моє рішення за три роки. Ми були там тиждень, і цей час подарував мені дуже яскраві моменти. Бо це були дні – для нас трьох – мене, Олега й Анюти. Олег тишився, що може за довгий час життя на війні виконувати якісь домашні справи, побути з донькою. Він мріяв навчити її плава-

ти, кататися на велосипеді. Велосипед доньці я купила вже тоді, коли Олег загинув. І плакала, вручаючи такий подарунок, бо розуміла, що це, на жаль, те, чого люблячий тато не міг зробити сам.

Похоронили Олега на Луцькому кладовищі, що в Гаразджі. І тепер, коли донька каже: «Мам, поїхали до тата», вони вирушають на це, таке дороге їм місце. Ірина везе каву і сигарети, бо, як каже, чоловік із цього починав свій ранок там, на війні. Після телефонного спілкування говорив: «Я пішов пити каву».

Ірина показує «Срібний хрест» – нагороду, котру Олег одержав 6-го березня цього року на передовій. А ще – листи, які писала чоловікові, малюнки дочки, які вона передавала татові. Окремі аркуші, які були в його барсетці, настільки «зістарілися», що сьогодні їх непросто прочитати. Всі ці, тепер уже – сімейні реліквії, Олег зберігав впродовж трьох років на війні. І сам писав своїм дівчаткам. «Донечко, я тебе дуже люблю й любитиму навіть після смерті», – в цих словах зараз – і мимовільне прощання, і обіцянка, навіть з Небес оберегти свою Анюту, який завжди так не вистачитиме тата.

– Я за це себе дуже картаю. Правда, він інакше висловився: «Я бачив ту тітку». Знали б ви, скільки разів та «тітка» його переслідувала! Та Олег же був «везучий» – не раз вдавалося з нею розминутися. Але...

8 квітня Олег Пронцевич поїхав на позицію. Коли добрався до місця призначення зателефонував дружині, сказав, що все добре. Вона спокійно, як мовить, видихнула, бо знала, що чоловік не любить переїздити у машині, оскільки там він нічого сам не контролює. Домовилися, що він подзвонить завтра. А того «завтра» вже не було.

– Від Олега не було дзвінка і я не могла вийти на зв'язок із його побратимом, який, виявляється, безліч разів мені телефонував, та моя мобілка тієї ночі була на такому режимі, що до мене міг дозвонитися тільки Олег. Коли нарешті він з'явився на зв'язку, то я почула його коротку фразу: «Іра, ми не можемо знайти Олега!». Був, як з'ясується потім у розмові, припіт, коли вони приїхали на позицію і поминали хлопців. Все вибухнуло. Хлопців, які розташовувалися в підвалі будівлі, – серед них знаходився й Олег, засипало. Таке вже траплялося – це ж війна, але закінчувалося благополучно. Я знала, що Олег завжди ходив кілометри, аби забрати з поля бою своїх побратимів, їшов по мінінх полах, носив хлопців у відрах, збираючи по частинах. Просила, благала, щоб Олега не залишали під завалами. Його, дякувати Богу, знайшли, витягли.

Це «улюблене місце» Олега Пронцевича – біля Стиру, поблизу Дубнівського мосту, де він завжди рибалив. – Того дня, коли я це зробила, – каже жінка, – була безвітряна погода, падав невеличкий дощ. Я сіла на березі й розуміла, чому мій чоловік так любив це місце. І тепер, коли мені важко, то я їду сюди зі своїм смутком і думками про Олега. Люди кажуть мені: «Відпусти його». А як? Є біль, який ніхто не розуміє, не переживши його. Мене тримає віра в те, що Олег десь є, і як закінчиться мій земний шлях, то ми з ним побачимося. ■

■ Ім'я Волині

«3 унікальності Степана Кривенького люди черпають силу, а з пісень – правду і любов»

Закінчення.
Початок – на с. 16

Лесь ВЛАШИНЕЦЬ,
донька композитора

Після смерті Степана Федоровича хор зумів відчувати талановитий горохівчанин Микола Грив (на жаль, уже в засвітах). 25 років поспіль «хлібодарівці» з великою повагою величали своїм творчим лідером Володимира Онищука. На культурно-мистецькому заході Володимир Миколайович, мовлячи його словами, став уряди хористів і почувався серед них дуже комфортно.

– Степан Федорович був мені мистецьким другом, на якого потрібно було рівнятися, в якого було чому вчитися. Я не змінив жодного слова чи ноти в його піснях, що дуже важливо. «Хлібодар» не відійшов від мелодики творів Кривенького. «Хлібодар» співав те, що Степан написав, чого гарніше й не напишеш! – згадує найкращими словами своє спілкування з вільхівчанами знаний на Волині маестро Онищук.

Почесну місію керівника «Хлібодар» сьогодні має горохівчанин Олександр Пилип'юк. Нехай і Вам, пане Олександр, вдасться приможити славу й традиції шанованого колективу!

«ТАКИЙ КРИВЕНЬКИЙ – ЄДИНИЙ!»

– Я не думаю, що переживатиму таке емоційне потрясіння, вперше цими днями побувавши у Вільхівському закладі культури,

Петро Фадейович не таїть, що слюзи вмили його душу, зойно переступив поріг закладу, в якому працював його кумир. Втирає їх, пригадуючи, як з своїм Лобачівці дитиною вдивлявся вдалець, де могла бути «Тавіхівка із Степаном Кривеньким». Образ людини,

Людмила Валеріївна БАРАН.

Бажаємо міцного здоров'я, великого людського щастя, благополуччя, миру та злагоди. Хай доля завжди і всюди буде щедрою до тебе, даруючи безмежне добро, невичерпну енергію та щасливе довголіття.

Твій волею для нас – велике свято, Радіє вся сім'я сьогодні теж. Хай Бог пошле іще років багато, Здоров'я, радості без меж. Нехай добром наповнюється хата, Достатком, щирістю і сонячним теплом. Хай буде щастя в ній багато, Прихильна доля огорта крилом. Хай плани будуть ідеальними, Всі задуми стають реальними. Хай серце молодим завжди лишається, І все чудово у житті складається.

З любов'ю і повагою – батьки, чоловік, діти, зять, онучка Марійка, сестри із сім'ями.

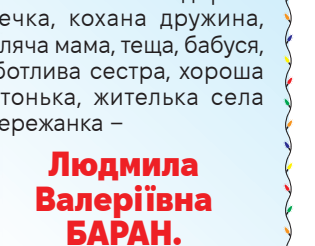
Степан Кривенький був нерозлучний із музикою. Тримав він у руках баян і на своєму пам'ятнику.

– переповідав враження від гостин у Вільхівці народний артист України, лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка, провідний актор Національного академічного драматичного театру ім. Івана Франка Петро Панчук.

«Яку пісню Степана Федоровича не візьмеш – кожна у всі часи потрібна, як сьогодні.»

– Такі люди, як ваш тато, спонукають пам'ятати, хто ми! З його унікальності люди черпають силу. Кризь нього й досі звернується воїстину ТАКА любов! – дорожить він гордістю за землю.

– Усі заходи про твого тата зіткнути з неймовірної Любові до нього. І сьогоднішня була така шира, що емоції переповнюють... Зізнаюся: я дивилася на сцену й уявляв тебе маленькою біля неї, яка чекала на репетиції батьків, які з «Хлібодаром» давали крила новій

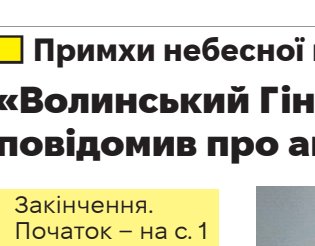

талантом, шляхетністю та скромністю якої захоплюється та гордиться досі, Петро Фадейович зберіг в уяві настільки неземним та духовно цінним, що в 2018 році здійснив поставку вистави «Балада про Степана».

– Де просто, там ангелів сто! – цими словами життя та творчість друга Степана завжди цінне солістка «Хлібодару», золотий голос хору Ангеліна Гришук. А екс-директорка будинку культури села Вільхівка Людмила Процюк мала за честь знати Степана Кривенького з 1975 року, відколи після закінчення культосвітнього училища стала працювати у Вільхівці.

– Яку пісню Степана Федоровича не візьмеш – кожна у всі часи потрібна, як сьогодні. В кожній усе геніально, бо щиро, з любов'ю, з вірою, – каже Людмила Іванівна.

Неймовірно приємно, що добре слово про батька напередодні знакової неділі мені адресувала ексначальник відділу культури Горохівської райдержадміністрації Діна Колесник.

6 квітня 2025 року: на гілках та цвітів – сніг та крига. Тому абрикосів цьогоріч у Любешові не буде.

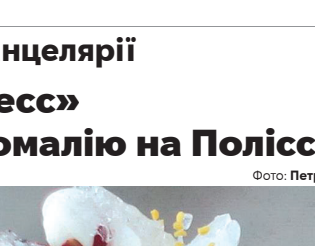
Та не довго радувалося не цвітіння абрикосів, тому що вночі 6 квітня під виття сирен і поривчастого північного вітру на квітучі дерева випав сніг.

На гілках та цвітів – сніг та крига. А на землі – обірвані, пошматовані квіти та пелюстки. Наступного дня любешівські метеорологи зареє-

півні, – за теплі слова поваги до найріднішої людини адресують вдячність редактору рідної «Волині» Олександр Згоранцю. – Де просто, там ангелів сто! – цими словами життя та творчість друга Степана завжди цінне солістка «Хлібодару», золотий голос хору Ангеліна Гришук. А екс-директорка будинку культури села Вільхівка Людмила Процюк мала за честь знати Степана Кривенького з 1975 року, відколи після закінчення культосвітнього училища стала працювати у Вільхівці.

– Яку пісню Степана Федоровича не візьмеш – кожна у всі часи потрібна, як сьогодні. В кожній усе геніально, бо щиро, з любов'ю, з вірою, – каже Людмила Іванівна.

Неймовірно приємно, що добре слово про батька напередодні знакової неділі мені адресувала ексначальник відділу культури Горохівської райдержадміністрації Діна Колесник.

6 квітня 2025 року: на гілках та цвітів – сніг та крига. Тому абрикосів цьогоріч у Любешові не буде.

Та не довго радувалося не цвітіння абрикосів, тому що вночі 6 квітня під виття сирен і поривчастого північного вітру на квітучі дерева випав сніг.

На гілках та цвітів – сніг та крига. А на землі – обірвані, пошматовані квіти та пелюстки. Наступного дня любешівські метеорологи зареє-

КОНЦЕРТУ ПЕРЕМОГИ ТОБІ В СТОЛИЦІ, «ХЛІБОДАРЕ»!

На захід у Вільхівку гості прибули не лише з теплими спогадами, а й з пам'ятними дарунками: Горохівській міській раді «Хлібодар» вдячний за музичну апаратуру. Відзнак мерів удостоїлися Володимир Онищук, Раїса Шваєвська, Мирослава Кацавальська, Олександр Пилип'юк...

Неймовірно приємно було бачити в рядах колективу всіх, кого знаю з малих літ, і його нових молодих учасників. Світла пам'ять усім, хто співав у «Хлібодарі», й уже спочиває із батьком у Вічності.

Молитвою просив у Бога миру Україні та мудрості людям настоятель храму Покрови Пресвятої Богородиці отець Василь Луньо. Віршоване й прозове слово про долю земляка промовили ведучі заходу Раїса Шваєвська та Жанна Філюк. Його життєвий і творчий шлях відзеркалює постійно діюча в будинку культури виставка, а цього дня зал прикрасив оригінальний банер, який для «Хлібодару» створила донька Олександра Шепшеля – Мар'яна.

– Маю мрію, щоб із цим логотипом-візитівкою «Хлібодар» побував у кожному селі Горохівщини, а найперше – в моїй Лобачівці. І не тільки! Це ж «Хлібодар!» Я бажаю йому пронести це своєрідне знамено, добру славу про Степана Федоровича, любов до його пісень містами та селами Волині й закінчити гастролі концертом Перемоги в Києві! Там часом Горохівщина буде готуватися до квітневого фестивалю, присвяченого 85-річчю від дня народження Степана Кривенького, який настане в наступному році, – розповів про черговий гарний задум Олександр Шепшелей. І до сліз красиво виконав пісню Степана Кривенького «Наснилася мені» в сучасній обробці.

Почуй, Боже, ці слова, сповнені щирості, добра та надії! На заході у Вільхівці в унісон їм батькові пісні молитвою за України співало кожне серце! ■

стрували найнижчу температуру для цієї дати: 31 градуса морозу!

47 років поспіль у Любешові не було такого заморозку (попереднє рекордне значення: 3,0, 1978 р.).

Рік чекаєш на урожай, а він ось так пропадає. І нічим не можеш зарадити. Тому й не поспішаємо цього року своїми смачними абрикосами.

На нашому абрикосі помітив всього три плоди на нижніх гілках біля будинку. Зав'язалися вони, напевно, на запізнілих квітках, які зацвіли вже після заморозку...

м. Любешів.

■ Спеціальний репортаж

Фото: Ковельське МТМО.

«Ми з пацієнтами – як одна родина», – каже подружжя лікарів-трансплантологів Володимир та Ольга Танські.

Життя в листі очікування: як у Ковелі рятують тих, хто чекає... серця

Закінчення.
Початок – на с. 1

Любов ХВАС

КОВЕЛЬСЬКІ МЕДИКИ І ВИКЛИКИ УКРАЇНСЬКОЇ ТРАНСПЛАНТОЛОГІЇ

Під час розмови у головному медзакладі Ковеля із подружжям лікарів, які займаються трансплантологією – Ольгою та Володимиром Танськими, уникаємо тривожних цифр про те, скільки сьогодні пацієнтів із захворюваннями серця потребують негайної пересадки. Ця проблема їм дуже болить. Особливо тому, що серед хворих – чимало молоді, а терміново допомогти їм немає можливості. «Проблема в тому, що не всі лікарні на Волині діагностують смерть мозку потенційного донора, – каже кардіолог Ольга Танська. – Адже для цього потрібен фахівець та спеціальне обладнання. Недостатньо розвинена у нас і медична авіація, щоб швидко доставити донорський орган, до прикладу, в наше віддалене місто. Бо – найстрашніше, коли є знання та досвід, щоб врятувати людину, але немає органа, оскільки система ще недосконала».

Ковельське МТМО під керівництвом генерального директора Валентина Вітра стало одним із лідерів в Україні у сфері трансплантації органів. Таких медичних закладів небагато, і вони – у містах-мільйонниках: Києві, Львові, Одесі, Харкові, Дніпрі. Медзаклад у Ковелі – єдиний такого рівня у місті районного значення, де проводять операції, які не під силу багатьом обласним центрам. Тут працює сформована команда своїх спеціалістів.

Першу трансплантацію серця в Ковельській центральній районній лікарні провели в грудні 2019 року. Відтоді у закладі здійс-

нили понад 30 трансплантацій: 9 пересадок серця та 21 пересадку нирки.

Попри те, що останніми роками в Україні ця галузь почала активно розвиватися, існує чимало перешкод, які гальмують повноцінне функціонування системи трансплантології.

Основна причина – не розвинена культура донорства. Про це пояснює медичний директор Ковельського МТМО-ЦРЛ Олена Деркач: «Недостатня кількість донорів у нас – через низький рівень обізнаності населення щодо донорства. Також існує психологічний бар'єр: багато людей не погоджуються через релігійні чи моральні переконання. Були випадки, що родичі померлих пацієнтів, які могли бути донорами, відмовлялися. Існують ще й надумані страхи та упередження. Багато негативу люди бачать у фільмах про чорну трансплантацію. Втім, ці небиліці можна спростувати, адже для пересадки органів важливі неабияка стерильність і професіоналізм. Цього в підвалах не досягти. Тому, на жаль, у нас поки нема такої практики донорства, як за кордоном. Проте важливо розуміти, що світ змінюється, і ставлення до донорства органів також. Навіть прогресивні релігійні лідери, зокрема, один із Пап Римських, публічно заявив, що «Богу не потрібні ваші органи», тим самим закликаючи вірян не боятися донорства, а використовувати його як акт милосердя і допомоги ближньому».

ЕКМО-ЦЕНТР – ЗНАЧНЕ ДОСЯГНЕННЯ ДЛЯ РЕГІОНАЛЬНОЇ МЕДИЦИНИ

Ковельський медичний заклад – один із небагатьох в Україні, який має ЕКМО-центр (центр екстракорпоральної мембранної оксигенації). Це стало справжнім проривом у сфері високотехно-

логічної життєво важливої допомоги. А також – унікальним прикладом, як медична система в регіоні може досягати рівня національних і міжнародних клінік.

Що це таке, розповів кардіохірург Володимир Танський: «Технологія ЕКМО тимчасово замінює функції серця або легень, насичуючи кров киснем поза тілом. Це, по суті, «зовнішнє серце», яке дає пацієнту час на лікування або на очікування трансплантації. Воно використовується при серцевих або легеневих патологіях, коли інші методи вже безсилі».

« У закладі здійснили понад 30 трансплантацій: 9 пересадок серця та 21 пересадку нирки.

У червні 2023 року ЕКМО-центр Ковельського МТМО був внесений до Всесвітнього реєстру центрів ELSO (Extracorporeal Life Support Organization). Це зробило його першим таким центром за межами Києва та четвертим в Україні. Володимир Танський демонструє на телефоні світову карту центрів ELSO, де Ковель стоїть поруч із трьома київськими центрами. Він став важливим ресурсом для порятунку життів мешканців не лише з Волині, а й хворих із сусідніх областей.

Володимир Танський також зазначає, що стрімко розвивається напрямком механічної підтримки кровообігу. Тож, якщо будуть відповідні дозволи, планується впровадження пристроїв тривалої механічної підтримки. Це – дороговартісні пристрої, які можуть надати пацієнтам з важкими серцевими патологіями, наприклад, молодим людям із складними інфарктами, можливість жити повноцінним життям, чекаючи на донорський орган або відновлення функцій власного серця.

Як зауважує Ольга Танська, хоча механічні пристрої є тимчасовим рішенням, вони дозволяють пацієнтам уникнути летальних наслідків і пройти критичний період: «Раніше хворі з важкими інфарктами, особливо молоді, помирили. Зараз, завдяки ЕКМО та іншим методам механічної підтримки, є можливість підключити пацієнта на той момент, поки серце в шоці, і дати йому шанс на одужання».

ДОПОМОГА ТА СУПРОВІД ПІСЛЯ ОПЕРАЦІЇ

Трансплантація серця в Україні є абсолютно безкоштовною для пацієнтів. Всі витрати покриває держава через Національну службу здоров'я України. «Ми підписуємо відповідні пакети послуг, які гарантують, що пацієнти не несуть фінансового навантаження за операцію та наступний супровід, – пояснює кардіологиня. – Держава також

забезпечує пожиттєву імуносупресивну терапію. Це – життєво необхідні медикаменти, які пацієнти повинні приймати постійно, щоб запобігти відторгненню нового органа. Ми також маємо можливість контролювати концентрацію цих препаратів в організмі, що дозволяє індивідуально підбирати дози та оптимізувати лікування. Тож після трансплантації серця взаємодія з пацієнтами не завершується. Ми, як до так і після, супроводжуємо кожного пацієнта, контролюємо їхній стан, постійно з ними на зв'язку. Раз на рік вони приїжджають до нас на планові обстеження».

Для пацієнтів, які пережили трансплантацію серця, зазвичай складний перший рік, зазначає Ольга Танська: «А потім вони можуть жити повноцінним життям, приймаючи лише дві таблетки щоденно. За умови правильного підбору та дотримання протоколів, вони живуть довго, адже імунітет підлаштовується, і ризики відторгнення зводяться до мінімуму. До

нас звертаються пацієнти не лише з Волині, а й з інших регіонів України, зокрема з Києва, Чернігова, Івано-Франківська, Чернівців. Це можуть бути як ті, хто перебуває в черзі на трансплантацію, так і ті, хто вже має пересажене серце і потребує продовження спостереження. Наша мета – забезпечити максимально ефективний та доступний шлях до нового життя для кожного, хто цього потребує».

ЗА ЛАШТУНКАМИ ТРАНСПЛАНТАЦІЇ: ХВИЛЮЮЧИЙ МОМЕНТ ЗАПУСКУ ОРГАНУ

Операція з трансплантації органу – це справжній витвір хірургічного мистецтва. Вона може тривати від двох до трьох годин. Адже ретельно підшивається кожна судинка, кожна зв'язка, створюючи нове життя.

«Найбільш хвилюючий момент настає тоді, коли лікарі запускають пересаджений орган, – каже Олена Деркач. – Уся бригада тоді, затамувавши подих, чекає на перші ознаки його роботи: появу пульсу, серцебиття. Під час пересадки нирки – її функціонування визначається появою сечі. Усе це свідчить, що пересаджений орган – серце чи нирка – «прижилися», отримали кровопостачання та почали працювати. Це – неймовірно емоційний і щемливий момент для всієї команди».

«ДРУГІ ДНІ НАРОДЖЕННЯ»: ІСТОРІЇ ВДЯЧНОСТІ

Пацієнти, які отримали нове серце, сповнені вдячності та живуть щасливим життям. Як розповідає Ольга Танська, зв'язок з ними зберігається на довгі роки, перетворюючись на теплі, майже родинні стосунки.

Пацієнти часто пишуть приємні повідомлення, пам'ятають дні народження медиків, дзвонять та вітають їх. Особливо зворушливим є те, що багато хто дзвонить саме у «день народження» свого нового серця – день операції. Це для них справді другий день народження, який вони відзначають, висловлюючи подяку тим, хто подарував їм шанс на життя.

«Ми їх знаємо всіх. Є й такі, хто живе з новим серцем уже по 10 років. Вони нам – як сім'я, – підкреслює Ольга Танська. – Серед пацієнтів є, наприклад, три Миколи Івановичі, які пройшли цю операцію. Одному з них серце привезли з Чернівців. Вони зараз живуть повноцінним життям».

Лікарі знайомляться з пацієнтами ще до операції, коли ті знаходяться у критичному стані, борючись за життя. Вони бачать, як пацієнти «помирають на очах», і роблять усе можливе, щоб їх врятувати. Така відданість і професіоналізм допомагають витягувати пацієнтів з безодні та дарувати їм нове, повне і якісне життя. ■

■ Знай наших!

Ковельчанка Вікторія Смаль набрала рекордні 600 балів на НМТ

Випускниця ліцею №13 за результатами основної сесії Національного мультипредметного тесту отримала максимальні 200 балів одразу з трьох предметів – української мови, математики та історії України. Окрім того, з фізики дівчина здобула 194 бали

Любомира НАТИНКА

Ковельської міської ради і додати:

– Вікторія – неодноразова переможниця Всеукраїнських учнівських олімпіад, стипендіатка Президента України. Її історія успіху надихає, дає віру в те, що навіть у найтемніші часи молодь

«Це – виняткове досягнення, що заслуговує на щире повагу, підсумок великої праці, внутрішньої сили та мотивації», – **наголошують на фейсбук-сторінці**

А ще Вікторія Смаль здобула перше місце на Всеукраїнській олімпіаді з астрономії.

продовжує досягати бажаного – своїми знаннями, вміннями, розумом і добром.

Вітаємо також наших 200-балників з математики: Дарину Коляду (ліцей №12), Юрія

Мельника (ліцей №1), Вікторію Чаюк (ліцей імені Олени Пчілки), Анастасію Зотову (ліцей №13). Ці молоді люди не лише захоплюються наукою, а й мають активну життєву позицію, відкриті до світу, людей і справедливості...

Бажаємо щасливого та успішного вступу, натхнення до нових знань, постійного розвитку, гармонії й радості у кожному дні. Нехай обрана спеціальність стане справжнім покликанням, а всі мрії – досяжними.

Пам'ятайте: після такого результату – вам під силу абсолютно все! – йдеться у повідомленні міської ради. ■

■ На часі

Війна – тому не у кожен ліс тепер можна йти по ягоди чи гриби...

Для того, щоб сезон заготівлі лісової продукції в час воєнного стану пройшов контрольовано та без порушень, начальниця Камінь-Каширської районної військової адміністрації Ольга Ващук скликала засідання відповідної комісії

Олена ВОЛИНЕЦЬ

«ПРОШУ ТА ЗАКЛИКАЮ ДОТРИМУВАТИСЯ ЗАХОДІВ БЕЗПЕКИ»

В онлайн-режимі це питання обговорили з керівниками територіальних громад, представниками Поліського лісового офісу та податківцями.

– Діє воєнний стан, а відтак в окремих лісових масивах перебувати населенню категорично заборонено, за винятком військових, силовиків, рятувальників і лісівників, а також транспорту та техніки, що ними використовується. Зокрема, йдеться про 5-кілометрову зону Любешівської та Камінь-Каширської громад. Прошу та закликаю дотримуватися заходів безпеки, – наголосила Ольга Ващук.

За словами очільниці Камінь-Каширського відділу адміністрування податків, зборів із фізичних осіб та камеральних перевірок управління адміністрування фізичних осіб ГУДПС у Волинській області Ірини Платоновой,

Фото: ukr.net.

Збирати ягоди гребінками – заборонено!

цьогоріч через погодні умови прогнозують менші об’єми заготівлі дарів лісу. Тип паче, що й ставки рентної плати зросли.

«Не забувайте й про природні ризики – вужів, кліщів, спеку.»

– Минулого року до бюджетів органів місцевого самоврядування сплачено понад мільйон гривень податку. Тож громади зацікавлені в належному обліку заготівлі, адже від цього залежать додаткові фінансові вливання, – сказала Ірина Олександрівна. Начальниця РВА Ольга Ващук звернулася до голів ТГ із пропозицією активізувати рейдові комісії:

– Створюйте робочі групи за участю лісівників, поліцейських, працівників податко-

вої служби. Ми готові надати представників відповідних структурних підрозділів райдержадміністрації. Контролюйте цей процес кожен на своєму місці.

Заготівля другорядних лісових матеріалів для потреб виробничої та комерційної діяльності належить до спеціального використання, проводиться за плату на підставі спеціального дозволу – лісового квитка та тільки в межах відведених ділянок лісу і виділеного ліміту. Тож у ході засідання нагадали про порядок його видачі.

«ЛІС САМ НЕ ПРИБИРАЄ – ЦЕ НАШ ОBOB’ЯЗОК»

А лісівники через прес-службу Поліського лісового офісу ще й попередили любителів збирати ягоди і гриби про відповідальність і небезпеку.

«У наших лісах розпочався ягідний сезон. Для Рівнен-

щини та Волині це щороку – найактивніший період відвідування лісу. Люди йдуть родинами, в пошуках смаку літа. Та разом із цим зростає і навантаження на ліс – як екологічне, так і безпекове.

Щороку однією з головних загроз залишається вогонь. Навіть недопалок чи залишене без нагляду вугілля можуть обернутися катастрофою. «Багаття на кілька хвилин» іноді коштує десятиліть лісового життя. Нагадуємо: розпалювання вогню, спалювання сухої трави та кидання недопалків – не лише безвідповідально, а й грубе порушення Правил пожежної безпеки.

Ще одна щорічна проблема – сміття. Пластик, пляшки, серветки залишаються в лісі надовго й шкодять тваринам, ґрунту, воді. Ліс сам не прибирає – це наш обов’язок.

Окремо наголошуємо: збирати ягоди гребінками – заборонено. Це – варварський метод, який пошкоджує рослини і знищує майбутні врожаї. Використання гребінок – адміністративне порушення. Лісова охорона вже посилила патрулювання.

Не забувайте й про природні ризики – вужів, кліщів, спеку. Вирушаючи до лісу, подбайте про відповідний одяг, головний убір, питну воду та уважність. Ліс – це не лише місце для відпочинку, а й екосистема з живими організмами, не завжди безпечними для людини», – наголошує пресслужба Поліського лісового офісу. ■

■ Пульс тижня

На Любешівщині жила жінка з російським паспортом

Тепер їй доведеться заплатити штраф

Олена ВОЛИНЕЦЬ

При перевірці документів співробітники міграційної служби встановили, що іноземка, 1993 року народження, проживає з простроченим документом – цим вона грубо порушує міграційне законодавство України. На порушницю складено протокол про адміністративне правопорушення за ч.2 ст. 203 КУпАП та накладено штраф у розмірі 3400 гривень.

Міграційна служба у Волинській області застерігає іноземних громадян: іноземці та особи без громадянства, які перебувають на території України на законних підставах, зобов’язані мати дійсний паспортний документ. Іноземець або особа без громадянства у разі втрати або обміну паспортного документа, а так само втрати чи викрадення посвідки на постійне проживання або посвідки на тимчасове проживання повинні впродовж трьох робочих днів письмово повідомити про це орган Державної міграційної служби. ■

Нетверезий водій намагався відкупитися від поліції

Днями працівники групи реагування патрульної поліції ВПД №1 (селище Любешів) Камінь-Каширського районного відділу поліції зупинили транспортний засіб марки Yamaha Jog без номерного знака

Богдана КАТЕРИНЧУК

Під час спілкування з водієм поліцейські виявили ознаки алкогольного сп’яніння. У ході оформлення адміністративних матеріалів згідно з чинним законодавством, чоловік спробував відкупитися, поклавши на килимок переднього сидіння службового автомобіля декілька купюр номіналом 500 гривень.

На місце події було викликано слідчо-оперативну групу. За фактом надання неправомірної вигоди службовій особі відкрито кримінальне провадження за ч. 1 ст. 369 Кримінального кодексу України. Водієві загрожує покарання у вигляді штрафу, обмеження або позбавлення волі строком до 4 років. ■

■ Колесо історії

Храму Різдва Йоана Предтечі – 200 років

Шість літ для його парафіян – мешканців сіл Кримне та Брониця, що на Камінь-Каширщині, слово Боже тут звучить українською мовою

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Митрополит Луцький і Волинський Михайл відвідав парафію Різдва Йоана Предтечі, яка об’єднує ці два села Камінь-Кашир-

ського деканату, очоливши ювілейний престольний празник.

За Божественною Літургією із високопресвященним служили старший декан Камінь-Каширського райо-

Тут уже 6 років звертаються до Бога рідною мовою.

ну протоієрей Микола Смолярчук, камінь-каширський декан протоієрей Володимир Мицько, любешівський – протоієрей Юрій Устимчук, настоятель священник Олег Мицько, якого під час цієї відправи піднесено до сану протоієрея, інше духовенство. Активних парафіян було нагороджено Церковними відзнаками та архієрейськими благословенними грамотами.

Цей Божий дім було засновано 1760 року – спочатку як каплицю.

В 1825-му на його місці селяни звели новий храм, а ще через десять літ добудували дзвіницю. Іконостас проіснував до 1876 року – в 1884-му церкву відремонтували і виготовили новий двоярусний іконостас. Тут служили і в повоєнний час, а 1961 року комуністи храм закрили. Відновлено богослужіння лише з приходом Незалежності України. А шість літ тому громада возз’єдналася з Православною церквою України. ■

РЕКЛАМА

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: reklama.volyn@gmail.com

Тел.: 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **50 грн** за одне найменування + **20 грн**, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **100 грн** за одну публікацію + **20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги – **100 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **25 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу – **50 грн**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

АВТОРИНОК

- Куплю автомобіль ЛуАЗ (Волинянка) та запчастини до нього. Тел: 068 854 27 36.
- Продам авто ВАЗ 2107. Рік випуску - 1990. Стан добрий, на ходу. Газ/бензин, седан, механіка, фаркоп. Реімпортований з Ні-

меччини. Об’єм двигуна - 1,40 л.

- Ціна - 33 000, торг. Знаходиться у смт Рокині (біля Луцька). Тел.:0950240573; 0675255720.

- Продам ВАЗ 2101, 1972 р.в., експортний варіант; 1.2 бензин. Колір синій. Форкоп, верхній багажник, зимова і літня гума в

хорошому стані. Гаражне зберігання. Ціна - 35000 грн. Тел. в Луцьку: 0997394724.

РІЗНЕ

- Продам жом, торфобрикет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів,

цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.

- Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.

- Продам торфобрикет, дрова рубані (твердої породи), пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в). Доставка. Надаю послуги мінівантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

- Продам пиломатеріали: дошки (обрізні та необрізні), балки, крокви, рейки монтаж-

ні; сухі столярні дошки; відходи виробництва (дрова). Доставлю. Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505.

ПОСЛУГИ

- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків та цегли. Роблю монтаж, підшив, водостоки, утеплення фасадів. Виконую бетонні роботи. Тел.: 0964224834.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

- Загублений військовий квиток серія НК № 6199534, виданий на ім’я Огібовський Олег Леонідович, вважати недійсним.
- Загублене тимчасове посвідчення військовозобов’язаного №172 від 15.03.2021 року, видане на ім’я Воробей Василь Петрович, вважати недійсним.

■ Редакційний щоденник

«Я не хочу до військового ліцею. Я взагалі не хочу, щоб були війни...»

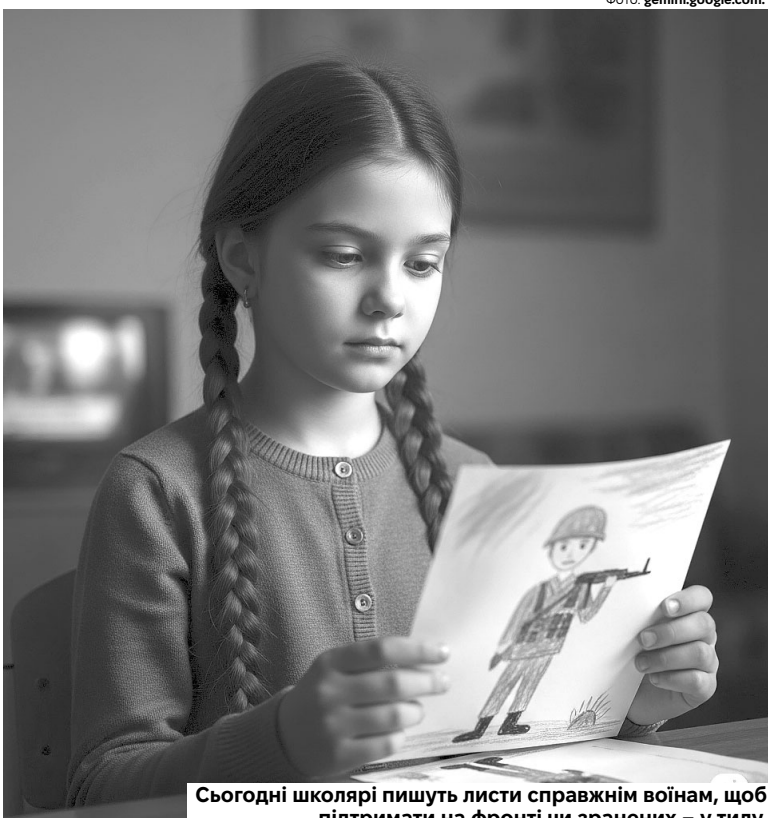
Чим переймалася і з чого дивувалася упродовж останнього часу редакторка відділу медицини газети «Волинь» Любов ХВАС

Ці слова 5-класниці Олі з листа до пораненого воїна. Вони пронизали мене таким ширим дитячим зізнанням і, водночас, тонким душевним сприйманням та відвертим непогодженням із жорстокою і страшною дійсністю, що краде дитячі радощі. Яким є покоління, котре росте й формується у час війни? Як мислить? Які має пояснення для себе та уявлення про цей неспокійний світ?..

...ПРО ЩО ПИШУТЬ ДІТИ, ЯКІ ВЖЕ ЗНАЮТЬ ВІЙНУ В ОБЛИЧЧЯ

Пригадую себе школяркою... Уроки із завданнями на тему війни – Другої світової. Мене, ще з дитинства з високим рівнем емпатії, хвилювали страшні події: репресії, насильств і вбивств. На щастя, ці страшні картини я бачила лише в підручниках з історії, деколи – в кіно та у моїй уяві від розповідей.

Наприкінці 1990-их – початку 2000-х років у школі ми писали твори-листи уявному солдату. Це ще був «інерційний спадок» радянської системи виховання, щоб «подякувати за мир, за подвиг». Писали словами, які нам підказували дорослі. Для нас війна здавалася далеким кінофільмом, на давніх чорно-білих фотографіях та картинах, у спогадах стареньких людей. На уроці образотворчого мистецтва малювали темні землянки і воїнів у них. Так вчитель намагався навчити нас передавати світло-тінь... Як зараз пам'ятаю: зображувала почорніле зі зморшками обличчя солдата, яке підсвічувала свічка... Цей сюжет був таким нереально-далеким і повністю незрозумілим. А для конкурсу малюнків у молодших класах, який звісно ж оголошували до Дня Перемоги, у мене в повен ріст на аркуші А4 постав колишній сусід-ветеран, фронтовик – без ноги. Хоча мене завжди охоплювало тремтіння у його присутності. Коли ми жили

Сьогодні школярі пишуть листи справжнім воїнам, щоб підтримати на фронті чи зраних – у тилу.

по сусідству з ним, мені було 6 років. Дивилася з жалем, як він виходив-вистрибував із хати на костілях, одна штанина високо заправлена всередину. Тримався за поручень, помалу сідав на дерев'яних сходах, був із білим як молоко волоссям, із серйозним поглядом удалину. Я спостерігала за ним через низенький паркан, і мені було так ніяково. Бо цей дідусь ніколи не ходив 9 травня на мітинги... І ніколи не дивився фільми про війну... Йому боліла пам'ять і ще правда, якої не було у радянському кіно...

Зараз діти живуть у цих страшних реаліях... Все більше зустрічають ветеранів, котрі втратили кінцівки. Сьогодні школярі пишуть листи справжнім воїнам, щоб підтримати на фронті чи зраних – у тилу. Я, коли бачу, то перечитую їх у соцмережах, бо там – щемливий прояв ніжності і доброти, істини та щирої відвертості, щем від якої пробігає мурахами по тілу. Цей контраст дуже промовистий. Це – інший вимір патріотизму і болю. Українські діти дорослішають в цій реальності.

Натрапила на світлину із таким листом на фейсбук-сторінці Володимира Косцюв'ята із Ковеля – батька воїна, який втратив обидві ноги. На уроці вчителька попросила учнів написати листи цьому бійцю-захиснику Василю, який колись у цій школі навчався. Послання від дівчинки Олі вразило і розчулило. Акуратно виведені літери на аркуші в клітинку, на по-

лях намальовані символи України. І трепетні дитячі зізнання: «... я до написання листа віднеслася, як до звичайного д/з. Але сьогодні вчителька розповіла твою військову історію і мені стало соромно. Я, мабуть, не витримаю і частину тих випробувань, які випали на твою долю. Батьки хочуть віддати мене у військовий ліцей, кажуть, там навчать мене витримки і дисципліни. А я не хочу! Я взагалі не хочу, щоб існували

«Тату, ти молися за мене, а я буду молитися за побратимів, які лишилися на передку»

військові ліцеї, військові інститути, я не хочу, щоб були війни. Мабуть, краще написати тобі листа завтра, бо сьогодні ще і в школі з однокласниками посварилася, вибач, якщо засмутила, одужуй скоріше...».

...ПРО БОРотьбу, ЯКА ПОЧИНАЄТЬСЯ ПІСЛЯ... БОЮ

Як доводиться пораненим воїнам жити після фронту в тилу, знають тільки їхні рідні. «Ви, мабуть, здивуєтеся, але багато ветеранів ненавидять війну, яка приходить до них уві сні та наяву, – каже Володимир Косцюв'ят. – Учасникам бойових дій, справжнім учасникам, ніколи розслабитися, вони завжди напоготові битися, захищатися. А хтось, хоч і без ніг, але подумки в строю із побратимами, і не може звикнути до цивільного життя навіть у візку».

Пан Володимир залишився вдівцем у молодому віці з двома малими дит-

ми. Дружина померла від важкої хвороби. А на схилі літ, у час запеклої боротьби рідного народу з одвічним ворогом – росією, він, патріот та захисник справедливості, став для єдиного сина неабиякою опорою та підтримкою. Бо син Василь, маючи впевнений намір справжнього чоловіка, пішов захищати Україну. Про своє рішення повідомив батька перед самісінькою відправкою на полігон. Бо воно не обговорювалось, і батькові не варто було хвилюватися... У серпні 2024 року російська протипіхотна міна забрала у воїна обидві ноги. Василя рятували побратими майже 8 годин. А далі була боротьба за життя у реанімації, лікування у госпіталах, реабілітація, адаптація...

«Смерть хотіла виграти та забрати життя, але програла битву, бо останнє слово за Богом... Втратив дві ноги, але виграв право на життя, – роздумує батько бійця. – По-новому відкриваю для себе сина-захисника, який вижив з 0,01 відсотка шансів на життя, витримав біль, не здався ні під час бою, ні тепер. Каже: «Тату, ти молися за мене, а я буду молитися за побратимів, які лишилися на передку». Його командир хвалить, переконує, що ще не бачив добріших за Василя солдат, які на все готові за побратимів».

Слова пана Володимира несуть стільки стійкості та гартованого духу. І, разом з тим, вони є голосом усіх, хто сьогодні зіштовхується із такими складними викликами. Бо поранених захисників – тисячі, а побут мало пристосований до їхніх потреб.

«Найзапекліша боротьба, напевно, не у двобої з ворогом на відкритому полі бою, вона триває зараз – за реабілітацію, адаптацію, за повернення до повноцінного життя, – стверджує Володимир Кирилович. – Війна залишає глибокі рани та непри-

будь-якого спортсмена махнути на третій поверх лише руками...».

Важливий не лише фізичний стан, а й морально-вольові якості: «Де б я знав відвагу та міць власного сина, який на власні очі не бачив, як він долає фантомну біль, не скаржиться на долю, не проклинає ворогів, а тренується жити, їздить, спілкується, дізнається нове і дуже хоче бути корисним для інших».

І усе це дає розуміння, оптимістичний рух вперед і приклад, що, не зважаючи на випробування, треба жити. «Син вдома, вчує у нього жити та радіти кожній миті життя, – каже батько Героя. – Хто був на фронті, той ковток кави п'є як найсолодший мед і цінує кожну хвилину без обстрілів та бомб».

...ВІЙНА ТРИВАЄ – КЛАСИ ПОРОЖНІЮТЬ...

Життя сьогодні – це неабиякий гарт. Війна загострює усі можливі людські відчуття, травмує сприйняття світу, нав'язує стан пригнічення, роз'ятрує біль душевних ран... У якому б періоді не знаходилася людина – дитинство, юність, зрілість – війна викрадає час і спокій, безтурботність і легкість, обриває драйв та вир шалено радисних емоцій, постійно повертаючи у пекельну реальність...

Сьогодні молодість – із присмаком загроз, обмежень і скорбот. І для тих, кому зараз 16 – 20, їхня юність – це юність війни. Вони вповну не знають, що таке дискотеки, караоке та співи під гітару до ранку, без комендантської години. І навіть у моменти концертів, фестивалів, вечірок, де всередині присутня тінь: чийсь батько, брат, коханий зараз на фронті, хтось – не повернувся, хтось – у небезпеці. Іноді ця тінь створює ще більше бажання схопити кожну мить радості. Вони не знають іншої України. Їм навіть складно уявити ту «легкість», яка була у молоді 1990-х, 2000-х. По-дорож на море усією сім'єю, без повітряних тривог. Плани на роки вперед. Тусівки, де можна просто весело сміятися, не думаючи і без страху.

Сумна реальність: у багатьох школах фіксують суттєве зменшення заяв на зарахування дітей до перших класів на 2025 – 2026 навчальний рік. І річ не лише у демографічній кризі та зменшенні народжуваності. Класи порожніють через тотальний виїзд сімей за кордон. З 2021-го по 2025-ий роки у школах Луцької громади зафіксована сумна статистика щодо кількості першокласників: у 2021 році – 3309 дітей; у 2022 році – 2854; у 2023 році – 2866; у 2024 році – 2564 дитини. По Україні у 2024/2025 навчальному році до першого класу пішло 278 083 дітей – це на 36 198 унів менше, ніж торік (у 2023/24 н.р. було 314 281) Тобто, зменшення становить приблизно 13 відсотків.

Згідно з інформацією Міністерства освіти, до 2029 року кількість першокласників зменшиться ще мінімум на 30 відсотків від поточного рівня.

Усе це тривожне відлуння слів дівчинки Олі: «Я взагалі не хочу, щоб були війни!» ■

ВАС ЗАМУЧИВ БІЛЬ В СУГЛОБАХ ТА СПИНІ?

Постійна важкість у ногах, скутість в русі, набряклість і хрусткіт. Набридло постійно наносити мазі і пити знеболювальні таблетки? Всі спроби, які робилися раніше, безуспішні?

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ТА ОТРИМАЙТЕ БЕЗКОШТОВНУ КОНСУЛЬТАЦІЮ від фахівця, який підкаже метод рішення при таких захворюваннях як:
-артрит, артроз, поліартрит, остеохондроз, остеопороз, радикуліт, ревматизм, посттравматичні болі.

Якщо ви хочете ходити вільно і жити без болю, **ТЕЛЕФОНУЙТЕ за номерами: (098) 545 05 59, (066) 347 65 78.**

Висновок ДСЄ України №05.03.02-03/103075 від 23.12.2018 року. Не є лікарським засобом. Перед вживанням проконсультуйтеся з лікарем та ознайомтеся з інструкцією.

ПП БУРМАКА Н.П.
5, 12, 19 липня.

ефективне лікування від
**АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**

лікування -анонімне www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28

Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

ПРОДАЮ
ПИЛОМАТЕРІАЛИ

Є у наявності, а також на замовлення: балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення (надвірні туалети, буди для собак та інше). Доставка.

Тел.: 0662945953,
0978154505.

■ Футбол

А якби Максим Переходько забив ще пенальті...

23-річний півзахисник лідера чемпіонату «Волині» – команди ФК «Тростянець» – відзначився одразу 5-ма голами у ворота аутсайдера першості – клубу «Андердог» із Володимира. А його команда перемогла на виїзді з непристойним рахунком – 0:12

Петро ПАС

Іще при тому, що один свій «пеналь» Максим Переходько у цій грі таки реалізував. Але уже через дві хвилини ексgraveць рівненського «Вереса» не зміг знову влучно виконати футбольний «розстріл».

«Для мене запрошення до «Колоса» – новий виклик», – каже Тарас Михалик (праворуч). А для Максима Переходька із ФК «Тростянець» УПЛ – це поки що далека мрія.

Інакше в протоколі матчу був би зафіксований не тільки його «пента-трик» (5 голів за гру: термін походить від поєднання «penta»

ФотО: dynamo.kiev.ua, upl.ua.

(п'ять по-грецьки) та «trick» (трик, що вказує на серію забитих голів) – забивав на 35-ій хвилині; 43; 52; 57, з пенальті; 72), а й «гекса-трик» (6 голів). Стільки – 6 влучних ударів в одному поєдинку, до речі, наколотив Юрій Борецький із ФК «Володимир» у ворота ФК «Мар'янівки» (32, 37, 40, 66, 75, 85), коли його команда

святкувала виїзний розгром – 1:22! Щоправда, ФК «Мар'янівку» виключено з першості, тож і досягнення Юрія Боруцького анульовано...

Серед матчів 9-го туру відзначимо, що володимирці змогли «взяти» Нововолинськ, а найкраща нищівної поразки у селі

«6 влучних ударів в одному поєдинку наколотив Юрій Борецький із ФК «Володимир» у ворота ФК «Мар'янівки» (32, 37, 40, 66, 75, 85), коли його команда святкувала виїзний розгром – 1:22!

■ Судоку

ЗАПОВНІТЬ ПОРОЖНІ КЛІТИНКИ ТАК, ЩОБ В КОЖНОМУ РЯДКУ, СТОВПЧИКУ І КВАДРАТІ 3×3 БУЛИ ЦИФРИ ВІД 1 ДО 9 ПО ОДНОМУ РАЗУ.

	4	3				1		
8			9				4	
2		9			3	6		
		6	7	1			3	5
		7		8	4	9		
					9	7	8	
7			2			5	1	
	9		4	5	1			6
		2		3				4

2	3	8	9	6	5	7	1	4
7	5	9	4	1	3	6	8	2
4	1	6	2	7	8	9	5	3
9	4	5	1	3	6	2	7	8
6	8	7	5	2	4	1	3	9
3	2	1	8	9	7	4	6	5
1	6	2	3	5	9	8	4	7
5	7	4	6	8	2	3	9	1
8	9	3	7	4	1	5	2	6

Відповіді на судоку за 25 червня.

Вдале літо

ПРОПОНУЄМО ПРИЗИ НА СУМУ 380 000 ГРИВЕНЬ!

Шановні читачі! Ми підготували для Вас спеціальну пропозицію! Відгадуйте та використайте можливість отримати коштовні подарунки!***

Якомога швидше зателефонуйте за безкоштовним номером 0-800-21-45-37 та назвіть правильну відповідь на конкурсне запитання!

За відповідь отримайте фотоапарат

1 Р П А К
П

За відповідь отримайте планшет

2 Ь Т Р А Д С І
Р

За відповідь отримайте смартфон

3 К А П О С Ш І М
П

За відповідь отримайте телевизор

4 Т К А П У В І Д С
В

Фотоапарат
Вартість – 6 000 грн

1

Планшет
Вартість – 10 000 грн

2

Смартфон
Вартість – 8 000 грн

3

Телевізор
Вартість – 14 000 грн

4

КОД УЧАСТІ:
264937

Відгадали? Телефонуйте швидко!*

0-800-21-45-37

Дзвінки БЕЗКОШТОВНІ зі стаціонарних і мобільних телефонів у межах України (понеділок – субота з 9:00 до 19:00)

*Мастя на увазі маркетингова акція. **Маркетингова акція проводиться з 12.12.2024 до 26.12.2025 р., реєстрація до 24.12.2025 р., на всій території України, крім тимчасово окупованих територій. Результат маркетингової акції буде визначено 26.12.2025 р. в м. Києві. Детально про умови маркетингової акції становить 380 000 гривень. Дана маркетингова акція не є розіграшем, лотереєю, грою (в тому числі азартним або іншим заходом, що ґрунтується на ризику), конкурсом або публічною обіцянкою винагороди без оголошення конкурсу в розумній главі 78 Цивільного кодексу України. Відповідь на завдання є реєстрацією участі в маркетинговій акції. Відповідаючи, клієнт дає згоду на подальше використання компанією та партнерами його персональної інформації. 14-денний термін – орієнтовний термін отримання клієнтом товарного каталогу і набору документів інформаційного характеру для подальшої участі в маркетинговій акції. Телефон для довідок: (044) 363-96-25 (вартість послуги згідно з тарифами ПАТ «Укртелеком»). ТІЛЬКИ ДЛЯ ПОВНОЛІТНІХ. ***За умови замовлення товарів з каталогу. © ТОВ «Абсолют шанс», м. Київ, 03300. 2025 р. 5A_UDI_CC_VOLYN_02072025

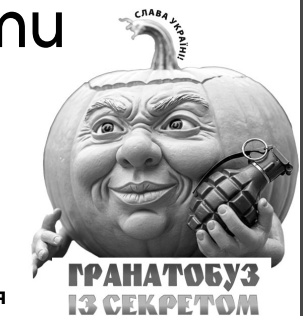
Боратин Луцького району. До речі, ексgraveць луцької «Волині», київських ЦСКА і «Динамо», ужгородського «Закарпаття», московського «Локомотива» і національної збірної України 41-річний Тарас Михалик із Любешівщини увійшов до тренерського штабу команди Української Прем'єр-ліги «Колос» (Ковалівка), яка цьогоріч фінішувала на 10-му місці із 16 в УПЛ. – Перед поверненням ковалівців з відпустки мені зателефонував головний тренер Руслан Костишин й запропонував стати його помічником, – розповів у коментарі Sport.ua Тарас Володимирович Михалик. – Я довго не розмірковував й вирушив до Ковалівки, адже якраз починався підготовчий збір. Лише попросив кілька днів, аби просто спостерігати за заняттями, адже після розформування три роки тому «Волині», де також був асистентом,

тренерською діяльністю не займався. Все ж, поступово адаптувався й дав згоду. За що відповідатиму? Більше зосереджуся на грі захисників і в опорній зоні, тоді, як ще один помічник Костишина – Олег Шелаєв – більше приділятиме уваги півзахисникам... До речі, в «Колосі» підібрався дуже цікавий тренерський склад, адже не тільки Шелаєв і я виступали за збірну України, а й тренер з фізпідготовки Віталій Мандзюк. Приховувати не буду: мені імпонував футбол у виконанні «Колоса» під орудою Костишина, коли акцент робився на компактності, швидкісних маневрах, активності на флангах, розрізних передачах. «Колос» – це тренерська команда Костишина. А для мене запрошення до «Колоса» – новий виклик, й зі свого боку разом з іншими асистентами подбаємо, аби ковалівці стали ще сильніші». ■

■ Увага, конкурс!

Що сьогодні заховали від Вас журналісти з Волині?

Принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?». Тільки предмет чи зображення людини ми ховаємо в гарбуз (від початку повномасштабного вторгнення нелюдимоскалів наш добрий-предобрий гарбуз перетворився у грізний гранатобуз)

Грицько ГАРБУЗ

Умови конкурсу такі: ви маєте відгадати, що чи кого заховав Грицько Гарбуз у нашому гранатобузі. За кожну правильну відповідь отримуєте по 1 очку. Хто здобуде найбільше балів протягом 12 турів, той і стане чемпіоном конкурсу «Гранатобуз із секретом. Літо-2025» та отримає грошовий приз від редакції у розрахунок: здобутий 1 бал = 100 гривень. Якщо двоє або більше учасників наберуть однакову кількість балів, то грошовий приз розділимо порівну між усіма лідерами, але переможцем вікторини оголосимо того, хто найшвидше відповість на додаткове запитання. Після кожного туру на фейсбук-сторінці Грицька Гарбуза ми будемо вказувати перелік усіх переможців і регулярно публікуватимемо турнірну таблицю (за цим QR-кодом ви можете зайти на неї з будь-якої частини світу).

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ. ЛІТО-2025» – 5

Цей предмет є у переважній більшості з

вас вдома. Навіть регулярно ним користується. Буває, що й по кілька разів на день. А про тих, хто його береже, навіть анекдоти розповідають. Хоча продається в магазині він не один, а в компанії друзів. Вигадали його трохи більше 100 років тому – і він набув популярності. Хоча справжні цінителі хорошого його, як правило, і нині не визнають. До речі, нагадує гарбуз, коло, піраміду, трикутник, буває одно або двокамерний, може поєднати в собі Полісся і Південну Африку, Англію та Індію, навіть «вішальника» і «водолаза»... Що за предмет ми заховали у гранатобузі? Слово-відповідь треба надіслати до 13 липня (включно) тільки у вигляді повідомлення на номер: 066 133 86 88, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: «Паланиця» (Валерій Залужний, Житомирщина)). Приємних Вам пошуків без повітряних тривог! ■

■ Невигадана історія

Зраджена доля

Фото: gemini.google.com.

«Три роки малій було, коли Івась, чоловік, забрав її у Варки...»

Дожила Варка до восьмого десятка. В селі її вважали самотньою. Мала чоловіка. Але коли то було! Народила доньку. А хто про це пам'ятає? Варка сама збиралася з ліку: либонь, Любі вже під шостий десяток. Забувати стала

їй тут подобається. Що б вона бачила у селі? А ще написав, аби не чекала їх.

Просила Варка, щоб знимку донечки вислав. Може, не хотів, а може, забув. Так і залишилася Люба у Варчиній пам'яті маленьким білявим дівчатком з небесно синіми оченятами.

Шонеділі ходила Варка до церкви. І щоразу ставила п'ять свічечок «за здоров'я». «За тебе, доню. І за тебе, Івасю, хай Господь тебе простить. За маму, за тата. За родину», – шепотіла, звертаючи погляд до святих.

А потім не стало батька. Через кілька років – матері. «За тебе, доню. Хай Господь пошле тобі гарну долю. За тебе, Івасю. Бог тобі суддя. За родину», – молилася Варка, запалюючи уже три свічечки.

Любила Варка обдаровувати чужих дітей цукерками. А дітлахи, користуючись Варчиною добротою, наче ненароком забігали на її подвір'я. «Зачекайте-но, малі, я десь тут цукерочки маю», – гукала і, усміхаю-

ли їх не перечекував. І нікому не показував.

Занедужав раптово. Лікарня, знову – лікарня... Відчував: недовго залишилося. Вирішив висповідатися перед донькою.

– Збрехав я тобі. Прости. Не зраджувала матір ні мене, ні тебе... Просто жити в селі я не міг. І тебе хотів в люди вивести.

– Мама мене відпустила?

– І Варвару я обманув. Сказав, що везу тебе лише в гості. Три роки тобі тоді було...

– Я знайду маму!

– Пообіцяй, що не будеш цього робити. Може, в неї життя добре склалося. А ти потривожиш. Вже нічого не повернеш, не зміниш. Скільки літ минуло.

– Але ж...

– Прошу, пообіцяй...

Після батькової смерті Люба знайшла материні листи. «Івасю, сумую я дуже за Любою. Приснилася доня недавно. І ти мені снівся...», – читала і намагалася уявити маму Варвару. Не могла...

Кілька разів збиралася поїхати на Західну Україну. Але перед порогом зупиняла обіцянка, яку дала батькові.

Хотіла повідати таємницю своїй доньці Світлані, але завжди відкладала

рогтню адресу можна. Бачиш, прізвище, ім'я, назву села? Знайди свою бабцю. І попроси пробачення за діда Івана, і за мене. Скільки ж це бабці Варварі може бути? Вісімдесят? Рік – два туди-сюди...

Світлана вияснила, що село назви не змінило. Лише район тепер інший.

– Ось купила для бабці дві хустини. Одну – теплу, а другу – на літо. І солодоців. Що б ти це взяла? Грошей залиши. В селі пенсії – маленькі. Світлано, будеш бачити, що потрібно.

...До сільської церкви рухалася похоронна процесія. Машина зупинилася. Таксі, в якому їхала Світлана, також.

– Будемо повертати наліво чи направо? – запитав водій.

– Не знаю. Ніколи тут не була.

– Магазин за кількома кроків. Запитайте там, кого шукаєте.

Продавниця стояла на порозі.

– Перепрошую, – мовила Світлана, – можете підказати, де живе Варвара? Назвала прізвище.

– Варку шукаєте? Померла Варка. Ховають нині. Бачите процесію? А хто ви її будете?

Світлана попросила водія зачекати. Пішла до церкви.

– Нікого Варка не мала, а все село прийшло в останню путь провести. Доброю була, Царство їй Небесне, – тихенько мовила одна жінка до іншої.

– Господь легку смерть послав. Заснула і...

Світлана намагалася не заплакати. Не змогла. Витирала сльози білою хустиною, яку привезла бабці на літо. А потім поклала її, вимоклу, в домовину.

– Хто це? – перешіптувались поміж себе селяни, дивлячись на Світлану.

– Видно, пані з міста.

– Плаче, наче за рідною...

Варку поховали, а село гомоніло: звідки приїхала та слічна пані? Ким доводилася покійній? За життя ніхто з чужих Варку не навідував... ■

«**Знайди свою бабцю. І попроси пробачення за діда Івана, і за мене.**»

ри Варвару до міста, – переконували родичі». «Що вона тут буде робити? – відповів. – Та й у батьків Варвара одна. Не відпустять її. І... дуже проста вона. Гарна, але... не для міського життя. А Люба залишилась зі мною. Я так вирішив!».

Невдовзі в Івановому житті з'явилася Наталка. «Де моя спражня мама? – запитувала Люба. «Вона залишила нас. Немає її. І не буде!» – сказав, як відрізав, Іван. Через деякий час Люба почала кликати Наталку мамою.

Іван зберігав Варчині листи, проте сам не знав, навіщо. Ніко-

розмову на пізніше...

– З днем народження, мамо! Приміряйте подарунок.

– Який гарний светр! Світлано, а може, треба трохи темніший? Шістдесятка ж на носі.

– Мамо, це знаєте ви і ваш паспорт. Вам завжди подобався голубий колір.

– А в мене також є для тебе сюрприз, Світлано.

Люба простягнула доньці кілька старих, пожовклих конвертів.

– Читай. А решту я розповім...

– Мамо, може, варто поїхати?

– Я хотіла б, але не можу. Я пообіцяла. А ти... Зрозуміти зво-

шати яйця, сир, сметану і зелену цибулю. Додати соду, посолити за смаком. Додати просіяне борошно і добре перемішати. Сирні коржики смажити на олії близько 4 – 5 хвилин з одного боку і хвилини 2 – 3 з іншого. ■

Фото: unian.ua.

Рецепт – простий, а страва – смачна!

■ Що віщують зорі?

ГОРОСКОП НА 7 – 13 ЛИПНЯ

ОВЕН (21.03 – 20.04)

Не бійтеся відкритися партнеру та обговорити важливі питання. Одинокі Овни можуть зустріти когось особливого. А фізичні вправи на свіжому повітрі піднімуть настрій. *Сприятливий день – понеділок, несприятливий – середа.*

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

Тиждень буде перспективним. Нові люди, цікаві поїздки – усе це вам до душі. Ідьте уперед із високо піднятою головою та усмішкою на обличчі – це ваш час. *Сприятливий день – середа, несприятливий – понеділок.*

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

Ваша працездатність дозволить втілити в життя нові ідеї, що принесе і задоволення, і достаток. Хоч не виключені конфлікти на роботі, але все владається. *Сприятливий день – четвер, несприятливий – вівторок.*

РАК (22.06 – 22.07)

Сприятливий період для початку нових стосунків. На горизонті з'являться кілька гідних шанувальників (шанувальниць). Будьте готові зробити не легкий вибір. *Сприятливий день – п'ятниця, несприятливий – субота.*

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Слід уважніше ставитися до власного здоров'я, не захоплюватися продуктами, які підвищують рівень холестерину. Одинокі Леви можуть зустріти справжнє кохання. *Сприятливий день – четвер, несприятливий – п'ятниця.*

ДИВА (22.08 – 23.09)

Постанете перед дилемою – піти за покликом серця або прислухатися до здорового глузду. Правильне рішення підкаже людина з близького оточення. Вразливими будуть нирки. *Сприятливий день – неділя, несприятливий – середа.*

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

Ваш союз може піддатися випробуванню на міцність. Будьте мудрими та розсудливими і не поспішайте рубати з плеча. Душевна розмова допоможе прийти до спільного знаменника. *Сприятливий день – понеділок, несприятливий – середа.*

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Вашій енергії можна тільки позаздрити. І хоча роботи завжди багато, знайдіть час для відпочинку. Доречно буде провести вихідні на природі з близькою людиною. *Сприятливий день – субота, несприятливий – понеділок.*

СТРІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

У вас – успішний період для кар'єрного зростання. Однак не чекайте, що багатство звалиться на голову просто так, – доведеться багато попрацювати. Знайдіть час для медитації. *Сприятливий день – субота, несприятливий – четвер.*

КОЗОРИГ (22.12 – 20.01)

У будь-яких безвихідних, на перший погляд, ситуаціях завжди прислухайтеся до своєї інтуїції. Вона не підведе і допоможе вийти переможцем із будь-якого становища. *Сприятливий день – четвер, несприятливий – понеділок.*

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

Постарайтеся не сильно проявляти активність – є ризик загострення захворювань. Також на вашу молитву чекає близька людина на передовій. *Сприятливий день – четвер, несприятливий – вівторок.*

РИБИ (19.02 – 20.03)

Попереду – багато любовних переживань і яскравих інтрижок, виникнуть деякі складності у виборі супутника. Головне – не критикувати свою половинку без серйозних підстав. *Сприятливий день – середа, несприятливий – понеділок. ■*

■ Усміхніться!

У лікарню привозять чоловіка з травмою черепа. Сестра поспішно заповнює карту і запитує:

– Одружений?

– Ні, це я під машину потрапив.

– Ви – заміжня? – запитує суддя жінку-свідка.

– Мій чоловік помер п'ятнадцять років тому.

– Але ж у вас – п'ятеро маленьких дітей!

– Але ж помер чоловік, а не я!

– Тиждень тому дав оголошення в газету, що шукаю собі жінку. І ось отримав цілий мішок листів.

– І що в них?

– В основному одна пропозиція: «Бери мою!».

■ Записуйте рецепт!

Легачі хачапурі

Це блюдо готується за 10 хвилин. Воно смачне і в гарячому, і в холодному вигляді. Стане відмінним перекусом, поки ви працюєте з дому

ІНГРЕДІЄНТИ:

• сир твердий – 200 г;
• цибуля зелена – 2 пучки;
• сметана – 200 г;
• яйця – 2 шт.;
• борошно – 5 ст. л.;

• сода – 0,5 ч. л.;
• сіль;
• олія рослинна.
Сир натерти на тертці, цибулю дрібно нарізати. Змі-

Ім'я Волині

Фото: Олександр ШЕПШЕЛЕЙ.

«3 унікальності Степана Кривенького люди черпають силу, а з пісень – правду і любов»

Цими днями когорта митців Горохівщини ініціювала благодійний культурно-мистецький захід, присвячений світлій пам'яті Степана Кривенького (1941 – 1992), заслуженого працівника культури України, почесного громадянина Волині, автора славня Поліського краю «Волинь моя» та інших творів, котрі десятки років поспіль літають світом, стаючи улюбленими. Багато їх на крилах любові автора до людей та України вже й піднялися до зенітної «народної» висоти. Цьогоріч 15 вересня виповниться 33-и роки, як Піснедар відійшов у засвіти. Згадуючи батька, люди зазвичай кажуть, що разом із талантом поета та музиканта, Бог ввірив йому місію бути людиною унікальної порядності та духовної далекозорості (попри поганий зір), кладуть квіти на його могилу в Вільхівці, не чекаючи пам'ятних подій

Леся ВЛАШИНЕЦЬ, донька композитора

ВРАЖАЄ ПІСЕННЕ ПРОРОЦТВО МИТЦЯ

Степан Федорович, ще задовго до війни, одну зі своїх пісень назвав «Чого ти хочеш, Україно?». Вустами діалогу з Батьківщиною «Хлібодар» заспівав:
– Чого ти хочеш, Україно, Ти наша ненько дорога? Якої долі хочеш нині? Якої долі хочеш нам?
– Я хочу радості й любові, Я хочу щастя і добра. Не хочу гніву я і крові. Не хочу сліз свого Дніпра...
Про те, як з'явився задум присвятити одну з літніх неділей спогадам про незабутнього краянину, розповідали начальник відділу культури Горохівської міської ради Олександр Шепшелей, лідер громади Віктор Годик, на-

Пісню «Волинь моя, краса моя...» вперше Степан Кривенький заспівав у рідній Вільхівці.

чальник управління з гуманітарних питань Горохівської міської ради Володимир Зінчук, директорка Вільхівського будинку культури Раїса Шваєвська, художній керівник Мирослава Кацавальська, завідувачка бібліотеки Жанна Філюк та учасники народного аматорського хору «Хлібодар».

залах столиці та на сільських сценах Волині. Створив хор ще в далекому 1961 році разом із за- служеним працівником сільсько- го господарства України світлої пам'яті Володимиром Жигуном і дуже швидко відшліфував голоси аматорів до професіоналізму та високого звання «народного» ко-

На репетиції селяни сходилися після роботи в полях, на фермах, у школі, на току, тракторній бригаді...

Мені ж із іменням «Хлібодар», з клубом у Вільхівці дитинство асоціюється, відколи спіялася на ніжки. Мама Марія співала разом із голосистими хліборобами, а батько навчав їх багатоголосся, я дибала біля сцени, підростаючи під той спів. Було, й засинала в глядацькому залі, не дочекавшись закінчення чергової пізньої репетиції. На них селяни сходилися після роботи в полях, на фермах, у школі, на току, тракторній бригаді...

«ТО НЕ Я – ТО ВСЕ ВАША ЗАСЛУГА!»

Ці слова батько повторював «хлібодарівцям» після кожного виступу на гастролях у Грузії, Білорусі чи Польщі, в концертних

лективу. В 1974 році ця подія була воістину значимою своєю винятковістю.

– Жоден колектив в Україні так не виконує пісню «Волинь моя», як її співає «Хлібодар»! – зауважив у своєму виступі начальник управління з гуманітарних питань Горохівської міської ради Володимир Зінчук. Я безмежно вдячна Вам, Володимире Володимировичу, за цю виголошену істину. Знаю й секрет такого визнання: з дня свого народження «Хлібодар» співав та здобував овації, відчуваючи любов та повагу насамперед свого засновника та керівника, й ці почуття були взаємними.

Продовження публікації – на с. 9

Золоті слова

«Любов – це відповідь. А яке було питання?»

(Джон ЛЕННОН (1940 – 1980), засновник і учасник легендарного гурту The Beatles).

2025	ЛИПЕНЬ
3	Четвер Анатолій, Василь, Герасим, Демид, Іван, Костянтин, Марко, Михайло, Никодим, Олександр, Пилип. Всесвітній день без поліетиленових пакетів. ☀️ схід – 14:27, захід – 00:43. Зростаючий опуклий Місяць. 8-й день. ☀️ схід – 05:11, захід – 21:34. Тривалість дня – 16:23, тривалість ночі – 07:37.
4	П'ятниця Анастасія, Андрій, Богдан, Марія, Михайло, Марфа, Марта, Олексій, Олександра, Ольга, Тетяна, Федір. День Національної поліції України. День судового експерта України. ☀️ схід – 15:38, захід – 00:54. Зростаючий опуклий Місяць. 9-й день. ☀️ схід – 05:12, захід – 21:33. Тривалість дня – 16:21, тривалість ночі – 07:39.
5	Субота Ганна, Варвара, Володимир, Ігор, Єлизавета, Костянтин, Кирило, Купріян, Панас, Сергій, Степан, Олімпіада. День кооперації. ☀️ схід – 16:50, захід – 01:08. Зростаючий опуклий Місяць. 10-й день. ☀️ схід – 05:13, захід – 21:33. Тривалість дня – 16:20, тривалість ночі – 07:40.
6	Неділя Анатолій, Антон, Валентин, Василь, Віктор, Марина, Марта, Уляна, Юліана, Фелікс, Оляна, Ярема. День Військово-морських сил ЗСУ. День військ ППО Збройних Сил України. День працівників річкового флоту. Всесвітній день поцілунку. ☀️ схід – 18:02, захід – 01:25. Зростаючий опуклий Місяць. 11-й день. ☀️ схід – 05:13, захід – 21:32. Тривалість дня – 16:19, тривалість ночі – 07:41.
7	Понеділок Герман, Євдокія, Єфросинія, Остап, Полікарп, Акакій, Кириак, Хома. День працівника природно-заповідної справи. ☀️ схід – 19:14, захід – 01:47. Зростаючий опуклий Місяць. 12-й день. ☀️ схід – 05:14, захід – 21:32. Тривалість дня – 16:18, тривалість ночі – 07:42.
8	Вівторок Дмитро, Прокіп, Прокопій, Сава. День родини. ☀️ схід – 20:19, захід – 02:18. Зростаючий опуклий Місяць. 13-й день. ☀️ схід – 05:15, захід – 21:31. Тривалість дня – 16:16, тривалість ночі – 07:44.
9	Середа Андрій, Гаврило, Кирило, Петро, Панкрат, Олександр, Олександра, Федір, Юхим. Міжнародний день знищення стрілецької зброї. ☀️ схід – 21:14, захід – 03:02. Зростаючий опуклий Місяць. 14-й день. ☀️ схід – 05:16, захід – 21:30. Тривалість дня – 16:14, тривалість ночі – 07:46.

Зверніть увагу!

Магнітні бурі у липні

Слабкі: 12, 20, 28, 29.
Середні: 2, 3, 5.
Сильні: 17, 19, 21, 27.

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Бережіть себе і своїх рідних!

VOЛИНЬ

www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Волинь». Ціна Договірна. Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

Місцезнаходження видавця: 43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13.

Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль: вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «-» друкуються на правах реклами.

За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер	Інтернет-новин
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна	НЕКОЗ Наталія Валеріївна
Політики	Передплати і розповсюдження
УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович	ШВАБЮК Галина Іванівна
Інформації	Спеціальний кореспондент
ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна	ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович
Медицини	
ХВАС Любов Володимирівна	

ТзОВ «Газета «Волинь»

п/р UA83305299000026007000803281 КБ

Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695 Друку офсетний.

Обсяг 4 друк. аркуші

Передплатний індекс: 30000

Ідентифікатор медіа: R30-02496, рішення від 18.01.2024 № 142.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж випуску: 8190

Загальний тижневий тираж: 110.

Замовлення № 873.